

Genindførelse
og sikring af

RELIGIONS- FRIHED

En vejledning i beskyttelse af dine menneskerettigheder i Europa

“Menneskerettigheder skal gøres til en kendsgerning,
ikke til en idealistisk drøm”

—*L. Ron Hubbard*

“Menneskerettigheder: Kend Dem, Kræv Dem,
Forsvar Dem”

—*Slagord fra De Forenede Nationers Verdenskonference
om Menneskerettighederne
Wien, 1993*

Genindførelse og sikring af

RELIGIONS- FRIHED

En vejledning i beskyttelse af dine menneskerettigheder i Europa

Præsenteret af:

Scientologi Kirken
Det Europæiske Kontor for Menneskerettigheder og
Offentlige Anliggender

I samarbejde med:

Ad Hoc Komitéen til Undersøgelse af
Diskrimination Mod Religiøse og Etniske
Minoriteter i Tyskland.

Rådet for Menneskerettigheder og Religionsfrihed

Greek Helsinki Monitor

Det Internationale Institut for Social, Kulturel og
Religiøs Forståelse

Det Internationale Råd for Kirker for Religiøse
Grupper (Kontoret for Menneskerettigheder)

Lift Every Voice, Inc., i samarbejde med det
Afrikanske Bureau for Uddannelsesvidenskab.

The Tolerance Foundation

Unity-and-Diversity World Council

*Denne udgivelse er blevet til, takket været bidrag fra den
Internationale Forening af Medlemmer af Scientologi.*

Forord

Jeg er glad for at se en udgivelse af en pjece om religionsfrihed, et arbejdsredskab for alle i samfundet, og det glæder mig, at denne pjece vil blive vidt distribueret. Pjecen har to hovedformål - den skal både oplyse og beskytte.

De oplysninger, der kan findes i denne pjece, er uvurderlige for os alle sammen. Grundliggende menneskerettigheder er en hjørnesteen i ethvert civiliseret samfund, og religionsfrihed er bestemt en af de vigtigste rettigheder. Jo mere vi alle er opmærksomme på disse principper, og anvender dem i vor hverdag, jo bedre vil verden blive.

Mine år med arbejde som økumenisk direktør for tre forskellige paver har sat mig i stand til at se, at tolerance, forståelse og dialog mellem religioner - gamle såvel som nye, små såvel som store - er absolut nødvendig for et fredfyldt og frit samfund.

Jeg ønsker Scientologi kirken og de religiøse organisationer og menneskerettighedsorganisationer, der har støttet denne pjece, succes i deres indsats for at bevare religionsfrihed og for at råde bod på tilfælde af diskrimination på grund af religion.

— Professor Urbano Alfonso

Professor Alfonso er Doktor i Filosofi og Teologi, Magna Cum Laude fra det Gregorianske Universitet i Rom. Han har fungeret som ordstyrer ved økumeniske kongresser under ledelse af Vatikanet, og han har arbejdet sammen med Pave John XXIII og Pave Paul VI i flere møder om religiøse anliggender.

Religionsfrihed

En grundliggende menneskerettighed

Selv hvis trosfrihed – og derfor religionsfrihed – ikke allerede var blevet proklameret i Artikel 18 i de Forenede Nationers Menneskerettighedserklæring, ville det alligevel være en grundliggende rettighed - i sit inderste udelelig og uadskillelig fra retten til at leve; det er respekt for livet.

I et civiliseret og intellektuelt udviklet samfund burde moral, etik og selv ren sund fornuft, have været tilstrækkelig for mennesker og nationer til at acceptere hinandens overbevisninger og forskelle.

Desværre har mørke kræfter – skabt enten af gammeldags åndsformørkelse eller af frastødende myter fra indskrænkede overbevisninger – i de seneste år bestræbt sig på at multiplicere verbal, juridisk og selv voldsomme fysiske angreb mod tankeretninger, hvis eneste skyld ligger i, at de tror på en anden måde, eller at de er repræsentanter for minoriteter.

Evangeliet siger “ve dem, der krænker.” Krænkelsen består ikke i at der findes grupper, der tror på en anden måde end andre, eller at der findes minoriteter, der kæmper for deres særlige identitet. Krænkelsen ligger i at intolerance, skjult eller åbenlyst, prøver på at ødelægge åndelig frihed eller indskrænke trosfrihed til et meget snævert afgrænset område.

I denne sammenhæng er tilstedeværelsen af internationale juridiske mekanismer af grundliggende vigtighed. Både fordi de udgør moralske henvisningspunkter, men først og fremmest fordi de tjener som redskaber til selvforsvar for enhver tankeretning, der kæmper mod en hvilken som helst form for intolerance.

Det bør understreges, at i international lovgivning har ethvert juridisk dokument, der er stadfæstet på internationalt niveau, prioritet over ethvert nationalt dokument; det har ingen betydning om det sidstnævnte er en bestemmelse eller en domstolsafgørelse.

Det er på høje tid, at nationer afholder sig fra at underskrive internationale dokumenter med venstre hånd, for derefter med højre hånd at afstøde dem på en højst ulovlig og umoralsk måde.

Det er på høje tid, at den almindelige borger bliver opmærksom på, at han kan forsvare sine rettigheder ved hjælp af internationale, europæiske, eller andre aftaler.

Udgiverne af denne håndbog har derfor ydet en nyttig tjeneste. Deres udgivelse står som en genuin og praktisk vejledning, der vil vise sig at være brugbar for personer af alle overbevisninger, trosretninger, trosbekendelser og religioner. Tilhængere af de såkaldte minoritets-trosretninger vil finde den en støtte for personligt forsvar. De, der hører til andre tankeretninger, kan anvende den til konkret at udtrykke deres aktive solidaritet.

Den omstændighed at bogen er udgivet af forskere fra Scientology i samarbejde med religiøse sammenslutninger og menneskerettighedsorganisationer, bør indsætte den som et eksempel på en almindelig rettighed, fælles for alle trosretninger. Scientology kirken – som jeg ikke hører til – har de samme rettigheder som enhver anden religion, og som for enhver anden religion er dens overbevisninger beskyttet i en hvilken som helst objektiv definition af menneskerettighederne.

Vejen frem mod indsigt er stadig lang og vanskelig. Hvert skridt fremad og hver udvikling vil være vigtig. Lad os derfor udvise bevågenhed, solidaritet og broderskab: hvis vi ikke gør dette, vil (fælleskirkelighed) og (tolerance) forblive tomme ord.

INDHOLD

FORORD:

Professor Urbano Alfonso2

RELIGIONSFRIHED: EN GRUNDLIGGENDE MENNESKERETTIGHED

Professor Francis Dessart3

INDLEDNING:

Hvorfor du skal kende dine rettigheder6

KAPITEL 1

Hvordan menneskerettighedstraktater berører dig8

KAPITEL 2.

Religionsfrihed, forholdene i forskellige lande.....14

KAPITEL 3.

Hvad kan du gøre, hvis dine religiøse rettigheder bliver overtrådt? .26

KAPITEL 4

Anbefalinger for fremtiden30

HVEM MAN SKAL KONTAKTE

Adresser på menneskerettighedsgrupper32

APPENDIKS:

Menneskerettighedslove32

Hvorfor du skal kende DINE RET- TIGHEDER

princippet garanterer de europæiske lande ytrings- og religionsfrihed, enten i deres forfatninger eller i internationale menneskerettighedstraktater, som de har underskrevet.

På intet tidspunkt efter den Anden Verdenskrig har disse grundliggende friheder for mennesker været så truede. I nogle lande bliver de skrøbelige garantier, der er indeholdt i nationale forfatninger og international jura, misbrugt og genfortolket til regeringens fordel med dertil følgende svækkelse i beskyttelsen af borgernes rettigheder.

Selvom man kunne henvise til mange tilfælde af regeringers fjendtlighed mod principperne for tolerance over for religioner, er det mest ildevarslende tilfælde den voksende undertrykkelse af religiøse mindretal begået af den tyske regering - på grund af den position Tyskland har i Europa. Verden er blevet opmærksom på dette eksplosive mønster af forfølgende handlinger takket være en række rapporter fra menneskerettighedsorganer på tværs af regeringer, regeringsorganisationer for menneskerettigheder og berørte religiøse organisationer.

Hvad er menneskerettigheder, og hvorfor er de så vigtige?

Den grundliggende forudsætning for menneskerettigheder er, at ethvert individ er et moralsk og rationelt væsen, der er i besiddelse af visse rettigheder, der ikke kan tages fra ham eller hende. Menneskerettighederne er baseret på et princip, der indebærer, at individet, og dettes tro, skal respekteres.

Processer, der beskytter mindretal og giver dem medbestemmelsesret, er en væsentlig forudsætning for et ægte demokrati. Regeringer, der nægter at respektere individuelle rettigheder, bliver hurtigt til politistater.

Europa har en lang historie af religiøs intolerance og forfølgelse. Gennem de sidste to tusinde år er millioner døde fordi deres tro var i modsætning til tidens officielle trossætning.

I Roms første dage var kristendommen forbudt, og kristne blev dræbt, hvis de ikke gav afkald på deres tro. I det fjerde århundrede blomstrede kristendommen op, efter at Kejser Konstantin havde konverteret, men da regeringsmagtens centrum blev flyttet fra Rom til Konstantinopel, opstod der flere konflikter. Som århundrederne gik forvandlede de forfulgte sig til undertrykkere. Kættere blev jaget, tortureret og dræbt under Inkquisitionen. I det syttende århundrede førte religiøs intolerance til

Trediveårskrigen, der decimerede Tyskland og spredte sig til Spanien, Frankrig og Sverige. Den Anden Verdenskrig og den værste forfølgelse i historien – Holocaust's rædsler – satte et højdepunkt for menneskers grusomhed mod andre.

Som følge af Holocaust blev læresætningen om national suverænitet i området for menneskerettigheder bragt i miskredit moralsk set. For at forhindre at sådanne oprørende grusomheder kan finde sted igen, formulerede De Forenede Nationers Generalforsamling i 1948 Verdenserklæringen om Menneskerettigheder, for at fastsætte fælles normer for alle folkeslag og alle nationer. Målet var at sikre, at hver nations love reelt beskytter (hele) befolkningens grundlæggende rettigheder, og således gøre det umuligt for forbryderiske regeringer at gå amok og forfølge individer på grund af deres religion, race, hudfarve, ideologi, social status, ejendom eller herkomst.

Resultatet var en række menneskerettighedserklæringer og traktater, der siden er blevet udvidet og uddybet.

Disse traktater er ikke kun teori. De har virkning som egentlige love, og de er bindende for de regeringer, der har stadfæstet dem. Lige så sikkert som der er en lov, der forhindrer tyveri, overfald og mord, er der love, der sikrer ytringsfrihed, meningsfrihed og retten til at tro på og udøve sin religion.

Disse love blev også foranlediget af andre årsager. Større sammenbrud af demokrati finder sted når propaganda og klicheer skildrer minoriteter usandt. Derfor kan uskyldige mennesker blive udsat for angreb, undersøgelser, endeløse udgifter og ødelagte liv. Sålænge retfærdighed kun kan opnås af dem, der er tilstrækkeligt rige til at bringe deres sager for højesteretter, vil der være uretfærdighed. Dette er et indviklet problem inden for området for menneskerettigheder, der aldrig er blevet fuldstændigt løst.

Nogle lande tilbyder juridisk bistand til enkeltpersoner for at hjælpe dem til at opnå en retsproces, når de føler, at deres rettigheder er blevet krænket. Dette er i bedste tilfælde kun en delvis løsning, fordi udfaldet aldrig er sikkert, og fordi retsprocessen kan strække sig over flere år. Men det giver dog en mulighed til de personer, der ikke er i besiddelse af tilstrækkelige midler, til at søge oprejsning.

Mens vi arbejder på at finde bedre hjælpemidler, må vi bruge dem vi har.

På de følgende sider fokuserer vi på (din) ret til at dyrke (din) religion. Måske synes du ikke, at disse rettigheder er truede. Du hører måske til en flertalsreligion, der er veletableret i dit land. Men mens verden bliver mindre, bliver muligheden for at du vil opdage, at du er medlem af en minoritet, stor, selv om det kun er under rejser til andre dele af verden. Det er blevet sagt, at "den enes kult er den andens religion". Dette bliver pludseligt til virkelighed, når du befinder dig i en del af verden, hvor den religion, som du har tilsluttet dig hele dit liv, er anset for at være kætteri.

Desuden kan en uhindret trussel mod minoriteters rettigheder hurtigt udvikle sig til et angreb mod alle.

Det er derfor væsentligt, at du kender dine rettigheder, ikke kun under national men også under international lovgivning.

For de millioner af enkeltpersoner, der lever i Europa i dag, og som ikke hører til nogle af de traditionelle europæiske religioner, er diskrimination, foranlediget af deres anderledes tro, en daglig kendsgerning i livet. Den kan variere fra chikane på arbejdspladsen til afskedigelse, fysisk mishandling eller i ekstreme tilfælde, død eller tortur.

Et virkeligt demokrati udgiver, bekendtgør og håndhæver sine love, og beskytter alle minoritetsgruppers rettigheder. Hvis vi alle fuldt ud kender og forstår vore rettigheder, vil det være et kæmpeskridt frem mod at befri verden for undertrykkelse. Totalitære regeringer prøver på at holde alle uvidende om deres grundlæggende rettigheder for at kunne undertrykke den frie udøvelse af dem.

Denne pjece har to formål: det første er at give dig oplysninger om, hvilke rettigheder du har, og om hvilke retsmidler der er, hvis de bliver krænket. Det andet formål er at påpege manglen på hjælpemidler i visse europæiske lande, og hvorledes huller i beskyttelsen af menneskerettighederne har gjort det muligt at krænkelser kan finde sted.

Vi håber at du finder den nyttig.

Hvordan MENNESKE- RETTIGHEDS- TRAKTATER berører dig

DEN MEST GRUNDLIGGENDE AF ALLE **MENNESKERETTIGHEDSTRAKTATERNE** ER VERDENSERKLÆRINGEN OM MENNESKERETTIGHEDER.

Verdenserklæringen om Menneskerettigheder markerede den første anledning, hvori et organiseret fællesskab af nationer fremsatte en erklæring om menneskerettigheder og grundliggende friheder. Den fremlægger menneskerettigheder og -friheder, som alle mænd og kvinder, overalt i verden, har krav på.

Artikel 1 udtrykker den filosofi, som erklæringen er baseret på: "Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hverandre i en broderskabets ånd."

I modsætning til de pagter om menneskerettigheder, der fulgte efter erklæringen, og som er bindende udelukkende for de lande, der har stadfæstet dem, er Verdenserklæringen om Menneskerettigheder reelt verdensomspændende i omfang. Den bevarer sin gyldighed for ethvert medlem af menneskefamilien, overalt, uden hensyntagen til om regeringer formelt har accepteret dens principper. Erklæringen har kraftig

moralsk autoritet overalt i verden og desuden en voksende politisk indflydelse. Den repræsenterer det frø hvorfra de grundliggende, internationale rettigheder er blomstret op.

Vigtigheden af religionsfrihed er understreget i erklæringens indledning og er sikret af Artikel 18, der fastslår at "Enhver har ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed; denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller tro og frihed til enten alene eller i fællesskab med andre, offentligt eller privat, at give udtryk for sin religion eller tro gennem undervisning, udøvelse, gudsdyrkelse og overholdelse af religiøse forskrifter."

FN-Erklæringerne beskriver diskrimination som "en forbrydelse (eller en krænkelse) begået mod menneskets værdighed", og understreger at det udgør en benægtelse af principperne i de Forenede Nationers Dokument, en krænkelse af menneskerettigheder og grundliggende friheder, og ligeledes en trussel mod international fred og sikkerhed. Disse principper for ligestilling for loven og ikke-diskrimination er af så grundliggende vigtighed, at de anses for også at være principper for almindelig international lovgivning, bindende for alle civiliserede nationer.

Som det er blevet fastslået i en FN-undersøgelse:

"Det vigtige ledeprincip er, at ingen enkeltperson skal sættes tilbage udelukkende fordi han hører til en speciel etnisk, religiøs eller sproglig gruppe. Frem for alt er en streng overholdelse af disse principper for lighed og ikke-diskrimination en uundværlig forudsætning i ethvert land med flere etnier, religioner og sprog, for at kunne bibeholde politisk og åndelig enhed i den berørte stat og for at opnå forståelse og harmoniske forhold mellem de forskellige dele af samfundet."

I demokratiske europæiske lande, der har forpligtet sig til at overholde erklæringens principper, bliver disse rettigheder i stigende grad krænkede. Følgende er på ingen måde en fuldstændig liste over måder for diskrimination, der udelukkende er baseret på religiøs tro:

- ◆ Afskedigelse fra arbejde.
- ◆ Ødelæggelse af en enkeltpersons karriere.
- ◆ Overfald.
- ◆ Udelukkelse fra private-, offentlige-, sociale-, professionelle- eller handelsrelaterede foreninger.
- ◆ Nægtelse af rettigheden til at fremvise symboler på ens religion.
- ◆ Udstødelse eller boykotning i samfundet som følge af inciterende og krænkende udsagn rettet mod ens religion fra medierne, således at ens professionelle eller sociale anseelse bliver tilintetgjort.
- ◆ Udstødelse på arbejdspladsen.
- ◆ Skabelse af hindringer for en enkeltpersons mulighed for at arbejde ved at nægte ham eller hende de faciliteter han/hun har brug for.
- ◆ Nægtelse af retten til at modtage uddannelse i ens profession.
- ◆ Chikane begået af tjenestemænd.
- ◆ Nægtelse af politibeskyttelse.
- ◆ Diskriminerende behandling, der er en følge af forbunds-, stats- eller bybestemmelser.
- ◆ Mord, kidnapning og overfald, der er forårsaget af incitation til had mod enkeltpersoner af en bestemt religion.
- ◆ Udelukkelse fra offentligt arbejde.
- ◆ Nægtelse af tilladelse til at benytte offentlige faciliteter, såsom udstillingslokaler og parker.
- ◆ Nægtelse af frihed til at udtrykke sig for at kommunikere religiøse overbevisninger.
- ◆ Nægtelse af frit at kunne omgås tilhængere af ens egen religion.
- ◆ Ødelæggelse af en enkeltpersons omdømme ved enten ulovlig boykotning eller ved falske rapporter, sat i omløb af regeringsorganer.
- ◆ Ødelæggelse af en enkeltpersons ejendom.
- ◆ Nægtelse af beskyttelse af personlige data.
- ◆ Nægtelse af retten til at opføre eller udstille ens kunst.
- ◆ Fratagelse af stemmeret i politisk øjemed.
- ◆ Regeringsgodkendt indsættelse på en sort liste og boykotning af medlemmer af religiøse minoriteter.

EUROPÆISK KONVENTION OM MENNESKERETTIGHEDER

De internationale menneskerettighedsdokumenter, der er indført af organer i de Forenede Nationer og af de fleste europæiske lande siden 1948, udspringer fra de principper, der er optaget i Verdenserklæringen om Menneskerettigheder. Medens Verdenserklæringen om Menneskerettigheder pålægger alle nationer en moralsk forpligtelse, trådte den Europæiske Menneskerettighedskonvention i kraft i 1953, og gjorde det dermed til et (juridisk) krav til stater at beskytte menneskerettighederne.

Konventionen grundlagde to europæiske organer med hovedsæde i Strassburg for at sikre menneskerettighederne: den Europæiske Menneskerettighedskonvention og den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der blev grundlagt i 1958. Kommissionen modtager ansøgninger, der hævder krænkelse af konventionen begået enten af en stat, eller sædvanligvis af enkeltpersoner. Hvis

kommissionen afgør, at en sag kan optages, har den da den dobbelte funktion at prøve på at opnå et forlig, og om nødvendigt at afgive sin mening om, hvorvidt der er foretaget et brud på konventionen.

Kommissionens meninger er ikke juridisk forpligtende for statslige parter. Den kan dog henvise en sag til den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvis dom er endelig og forpligtende for de 36 europæiske stater, der har anerkendt dennes domsmyndighed.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har lovmæssig kraft. Artikel 9 (1) i konventionen, der beskytter tanke-, samvittigheds og religionsfrihed, er næsten magen til Artikel 18 i Verdenserklæringen om Menneskerettigheder. Konventionen tilføjer en underparagraf, der fastslår, at disse friheder kun er indskrænket af krav til beskyttelsen af offentlig orden, helbred eller moral, eller beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er den øverste myndighed ved fortolkninger af Konventionen.

Et antal afgørelser, taget af den Europæiske Kommission og den Europæiske Domstol, har tolket definitionen af religion, der indeholdes i Konventionen. En afgørelse fra september 1996, taget af domstolen mod Grækenland, har stor betydning, set i lyset af nogle europæiske regerings voksende tendens til egenmægtigt at afgøre, hvad der er, og hvad der ikke er en ægte religion, og følgende diskriminere dem, der ikke er anset for at være "ægte".

I sagen (Manoussakis mod Grækenland), fandt den europæiske domstol, at staten ikke har ret til at afgøre, hvad der er, eller hvad der ikke er en ægte religion, og den erklærede uimodsigeligt, at den politik, der var grundlag for Konventionens garanti for religionsfrihed, var "At sikre ægte religiøs mangfoldighed." Retten bemærkede, at "Retten til religionsfrihed, som den garanteres under Konventionen, udelukker ethvert skøn fra statens side af, hvorvidt religiøse overbevisninger, eller de midler, der måtte anvendes til at udtrykke sådanne overbevisninger, er legitime."

I en sag fra 1994, (Hoffman mod østrig), hævdede den europæiske domstol, at Konventionen fremsætter en streng regel, der forbyder enhver ulig eller diskriminerende behandling, der "hovedsageligt baserer sig på en religiøs forskel".

Nationale domstole anerkender i stigende grad Konventionens autoritet, når national lovgivning skal fortolkes. I august 1996 omstødte østrigs Højesteret, i en sag navngivet (i sagen) (Fabio) (Rasp), uden videre en modsat afgørelse baseret på en enkeltpersons tilhørsforhold til Scientologi religionen. Den østrigske højesteret hævdede, at "en afgørelse, der dybest set kun er baseret på et anderledes religiøst tilhørsforhold ikke som sådan kan accepteres", eftersom det er "i modstrid med den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og således er en overtrædelse af loven."

SENERE TRAKTATER

I 1976 trådte to pagter i kraft, der ligesom den Europæiske Konvention har virkning som international lovgivning. Det drejer sig om den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske rettigheder (ICCPR) og den Internationale Konvention om økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder (ICESCR). Sammen med Verdenserklæringen om Menneskerettigheder udgør disse traktater den "Internationale Lov om Menneskerettigheder."

ICCPR regnes for at være rygmarven i FN's omfattende planer for menneskerettighederne.

Disse pagters bestemmelser, der beskytter religionsfrihed, såvel som de lande der er nævnt i denne pjece, og som har stadfæstet dem, er forelagt i et appendiks. Med deres ikrafttrædelse er religionsfrihed uden hensynstagen til race, hudfarve, trosbekendelse, køn, eller social skelnen, blevet et anliggende for international lovgivning.

Hver af de 138 stater, der har stadfæstet ICCPR, er juridisk forpligtede til at beskytte enkeltpersoner mod religiøs diskrimination, som det er fastslået i Artikel 2(1), "uden forskelsbehandling af nogen art, herunder som følge af race, hudfarve, køn, sprog, religion, politisk eller anden anskuelse, national eller social herkomst, formueforhold, fødsel eller anden stilling."

Når man tager i betragtning, at i nogle lande er enkeltpersoner blevet afskediget fra deres arbejde, nægtet optagelse i politiske partier, eller

udelukket fra professionelle eller handelsrelaterede foreninger på grund af deres religion, er det værd at studere nogle af artiklerne i ICCPR.

Artikel 20 forbyder incitation til had mod andre på grund af deres religion, race eller nationalitet.

Artikel 25 sikrer enhver borgers ret til at deltage i offentlige anliggender, til at stemme og til at have lige adgang til offentlige tjenesteydelser.

Artikel 27 beskytter medlemmer af etniske, religiøse eller sproglige minoriteter mod at blive nægtet ret til at dyrke deres egen kultur.

Definitionen af religion i konventionen og i ICCPR er så vidtspændende som mulig, og indbefatter både teistiske og ikke-teistiske religioner såvel som "sjældne og i realiteten ukendte trosretninger."

ICCPR grundlagde også en Menneskerettighedskomité for de Forenede Nationer. Den er sammensat

Definitionen af religion i konventionen og i ICCPR er så vidtspændende som mulig, og indbefatter både teistiske og ikke-teistiske religioner såvel som "sjældne og i realiteten ukendte trosretninger."

af 18 menneskerettighedseksperter, der hver er statsborger i en af de stater, der stadfæster pagten, og desuden er i besiddelse af et stort kendskab til loven. Komitéen er ansvarlig for at sikre, at hver part, der underskriver pagten, også overholder dens betingelser. Alle medlemmer af Komitéen sværger at udføre deres opgave uvildigt og samvittighedsfuldt.

Menneskerettighedskomitéen har tre hovedopgaver. Den ene er at granske rapporter, der indsendes af landene hver femte år, for at sikre, at de overholder ICCPR. Komitéen udgiver undersøgelsesresultaterne for hver enkelt lands opførelse, som indeholder forslag til nødvendige specifikke forbedringer. Disse rapporter fremkommer efter en offentlig høring, hvor komitéen udspørger nationale repræsentanter om deres lands menneskerettighedsprotokoller.

Den anden hovedopgave består i at Menneskerettighedskomitéen giver råd om vigtige menneskerettighedsspørgsmål, der behøver speciel opmærksomhed. Disse råd er kendt som "Generelle Bemærkninger". I 1993 antog Komitéen en Generel Bemærkning, der anerkendte anvendelse af Artikel 18 af ICCPR over for minoritetsreligioner. Komitéen fastslår:

"Artikel 18 er i sin anvendelse ikke begrænset til de traditionelle religioner eller til religioner eller trosretninger, der kan karakteriseres som institutioner, eller anvender en praksis, der er analog til de traditionelle religioners. Af denne grund vil komitéen være kritisk stillet over for enhver tendens til at diskriminere mod en given religion eller trosretning af en hvilken som helst årsag, indbefattet at de er nyetablerede, eller repræsenterer religiøse minoriteter, der kan blive til genstand for fjendtlighed fra en dominerende religiøs samfundsgruppe.

Den tredje hovedopgave består i, at Menneskerettighedskomitéen har magt til at undersøge en hvilken som helst sag, der angiver krænkelse af menneskerettighederne, og som er fremstillet af en enkeltperson, der kommer fra en af de 92 stater, der har stadfæstet den Første Valgfrie Protokol til ICCPR (se appendiks). Den Valgfrie Protokol gør Menneskerettighedskomitéen i stand til at modtage og behandle meddelelser fra enkeltpersoner, der påstår at deres rettigheder under ICCPR er blevet krænket. Inden for seks måneder skal den stat, der er genstand for klagen, og som ved at have underskrevet den Valgfrie Protokol anerkender komitéens kompetence til at undersøge sagen, angive hvilken afhjælpning, hvis nogen, den har udført.

Komitéen vil først afgøre om en sag kan behandles – om den opfylder en række procedurekrav. For eksempel at den rettlighed, der er under debat, skal være dækket af ICCPR's beskyttelse, og at enkeltpersonen skal have opsøgt alle hjælpende instanser i det land, hvor krænkelsen skulle have fundet sted. Når komitéen har optaget en sag vil den offentliggøre sine synspunkter, og disse har stor kraft, eftersom komitéen har enevældig autoritet til at afgøre, om et land overholder ICCPR.

Den Internationale Konvention om Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder (ICESCR) er Den Internationale Lov om Menneskerettigheders andet redskab. Denne pagt beskytter retten til at arbejde, til at tilslutte sig fagforeninger, og til at modtage uddannelse, og andre økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. De Forenede Nationers Komité for økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder, med 18 eksperter som medlemmer, statsborgere i lande der har underskrevet, sikrer overholdelse af ICESCR ved at afgive en bedømmelse af de periodiske rapporter, staterne indsender.

Hvis dit barn modtager undervisning i en skole, hvor en lærer støtter had på grund af religiøse modsætninger, kan du indberette skolemyndighederne til ICESCR, der er blevet stadfæstet af 135 stater. Sammen med Artikel 18 af ICCPR og UNESCO Konventionen mod Diskrimination i Uddannelse og

Konventionen for Barnets Rettigheder, forpligter ICESCR juridisk regeringer til at anvende undervisningen til at fremme forståelse, tolerance og venskab blandt menneskeracer og etniske og religiøse grupper. Dette er en vigtig beskyttelse i en tid, hvor nogle europæiske regeringer stadig benytter skolerne til at indoktrinere børn mod minoritetsreligioner.

ORGANISATIONEN FOR SIKKERHED OG SAMARBEJDE I EUROPA

Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) er ansvarlig for at sikre at Helsingfors-aftalen bliver gennemført. Det er et organ, der går på tværs af regeringerne i mere end 50 europæiske lande, såvel som i USA og Canada. Det blev oprindeligt oprettet for at finde løsninger på konflikter, der opstod under den Kolde Krig, og har, siden afslutningen af denne, fortsat som en organisation på tværs af regeringer, som fokuserer på løsning af konflikter, sikkerhed og menneskerettigheder.

OSCE har udarbejdet en række traktater, hvor man har været opmærksom på et vigtigt behov for indførelse af menneskerettighedsprincipper i en række aftaler, der er essentielle for at løse konflikter, et behov for at give normer, som civiliserede lande kan følge. Den endelige lov fra Helsingfors blev optaget i OSCE i 1975. Den er inddelt i tre afdelinger, der beskrives som "kurve". Grundsætning VII i den første kurv beskytter religionsfrihed og minoriteters rettigheder. Loven stadfæster, at deltagende lande vil anerkende og respektere individets frihed til at bekende sig til en religion eller en tro, og dyrke denne alene eller i fællesskab med andre, ifølge hans egen overbevisning.

OSCE-Konferencen i Wien i marts 1989 fremlagde i detaljer de specifikke rettigheder, der er garanteret af de stater, der deltager i OSCE. I disse indgår retten til at opretholde tilbedelsessteder, retten til at sikre sig at ens børn bliver opdraget i religion i overensstemmelse med ens egen overbevisning og retten til at besidde og anvende religiøse værker. De relevante uddrag kan findes i appendiks.

Hvor meget en regering i praksis håndhæver den beskyttelse af menneskerettighederne, der er angivet i FN-pagten, den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Helsinki-aftalerne, viser kvaliteten af dens demokrati.

ERKLÆRING FRA HOVEDRELIGIONER

Ikke kun regeringer men også Vesteuropas dominerende religioner har siden den Anden Verdenskrig udstedt politiske erklæringer, der støtter religionsfrihed. Selvom disse ikke har kraft som lov, giver de retningslinier, som repræsentanter for de største religioner skal overholde, når de er i kontakt med andre religiøse organer.

Blandt de vigtigste findes "Erklæring om Religionsfrihed" fra 1948, udstedt af den Første Forsamling af Verdensrådet for Kirker (WCC), bestående af de største protestantiske religioner i Europa. Den erklærede følgende:

"Religionsfrihed er en grundsten for god international orden. Den indebæres i den kristne tro og af kristendommens verdensomspændende natur. Kristne ser således spørgsmålet om religiøs tro som et internationalt anliggende. De interesserer sig for, at religionsfrihed bliver sikret overalt. Ved at forsvare denne frihed beder de ikke om noget privilegium for kristne, som andre ikke kan opnå... Retten til den heri erklærede religionsfrihed skal tildeles og overholdes for alle personer, uden hensyntagen til race, hudfarve, køn, sprog eller religion, og uden hindringer forårsaget af juridiske foranstaltninger eller administrative love.

Disse principper blev bredt udarbejdet i erklæringen og blev forstærket under senere WCC-forsamlinger.

Kristendommens anden store gren – den Romersk Katolske Kirke – bekendtgjorde sin officielle stilling i spørgsmålet om religionsfrihed i Andet Vatikankoncil-erklæringen, "Erklæring om Religionsfrihed." Den fastslår at:

"Vatikankonciliet erklærer, at mennesket har ret til religionsfrihed. Frihed betyder, at ingen mennesker må udsættes for tvang fra enkeltpersoner eller sociale grupper, eller fra en hvilken som helst menneskelig magtinstans, således at ingen bliver tvunget til at handle på en måde, der er i modsætning til hans egen tro. Desuden må intet menneske afholdes fra at handle i overensstemmelse med sin egen tro, hverken privat eller offentligt og hverken alene eller sammen med andre, indenfor passende grænser."

Islam er en af de andre store religiøse indflydelseskilder i Europa. Muslimer er i stigende grad blevet udsat for diskrimination, der ofte er blevet retfærdiggjort ved at beskrive Islam med klicheerne: hævngherrig og intolerant over for andre trosretninger. Islams Hellige Bog, Koranen, forklarer meget tydeligt vigtigheden af at tildele individet trosfrihed: "Der findes ingen tvang i religion; Sandheden træder tydeligt frem fra fejl".

Der er således ikke mangel på internationale love og retningslinier til at beskytte din ret til religionsfrihed. Hvad så med dit eget lands love?

RELIGIONS FRIHED

forholdene i forskellige lande

HEREFTER FØLGER EN KORT SAMMENFATNING AF TRETTEN EUROPÆISKE LANDE, OG DEN GRAD AF BESKYTTELSE SOM HVERT LAND GIVER TIL **RELIGIONSFRIHED**.

Den er ikke tænkt som værende altomfattende, men skal påpege hvor problemerne kan ligge og angive løsninger.

Under forberedelsen af dette kapitel – og selve pjecen – har vi indset, at der er en dyb afgrund mellem teori og praksis i anliggender, der vedrører menneskerettighederne.

De skrevne beskyttelsesmidler er til stede. Udfordringen består i at omsætte dem til ægte frihed, der gør det muligt for folk at leve lykkeligt uden at blive diskrimineret og chikaneret.

Generelt kan man sige, at jo mere stabil og demokratisk en nation er, desto mere overholder dens tjenestemænd de beskyttelsesforordninger for menneskerettighederne, der er indeholdt i deres lands grundliggende love. Tjenestemænd i lande med en totalitær historie er mellem dem, der lettest håner menneskerettighedslovene. Disse krænkelser er oftest begrundet med besnærende argumenter af typen "De kalder sig selv en religion, men det er de i virkeligheden ikke."

Svaret til dette argument er det, der blev givet af den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen (Manoussakis mod Grækenland) i september 1996. Staten har ingen ret til at dømme, hvad der er en religion, og hvad der ikke er det. Det er tilstrækkeligt, at en gruppe troende ærligt mener, at de udgør en religion.

Denne dom er i overensstemmelse med Europarådets politik, som det er udtrykt i et studieresultat fra dets Direktorat for Menneskerettigheder: ordet "religion" er "uegnet" fordi "beskyttelse af retten til religionsfrihed ikke er begrænset til vidt udbredte og globalt anerkendte religioner, men også indbefatter sjældne og i realiteten ukendte trosretninger. Religion skal således forstås i vid forstand."

Kapitel 2

De skrevne beskyttelsesmidler er til stede. Udfordringen består i at omsætte dem til ægte frihed, der gør det muligt for folk at leve lykkeligt uden at blive diskrimineret og chikaneret.

Mens dette måske synes at bringe en alt for bred fortolkning af religion, kan man se, de konsekvenser det har fået i historien, når det er blevet tilladt en stat at definere parametrene for religion. Ved at vise sig som tildeler af officiel billigelse til den opfattelse, at minoritetsreligioner ikke er "anerkendte", giver staten tændsatsen til diskrimination. For de fleste mennesker er den logiske udledning af ikke-anerkendt, at de trosretninger og praksiser, som medlemmer af minoritetsreligioner dyrker, ikke fortjener de rettigheder veletablerede religioner nyder.

Som den europæiske domstol gjorde opmærksom på i sagen (Manoussakis), virker tilsyneladende uskadelige regeringsaktioner, der begrænser minoritetsreligioners rettigheder, som et "dødbringende våben mod religionsfrihed."

I 1997 blev et større studium med titlen (Religionsfrihed) (og Trosfrihed: En Verdensrapport) offentliggjort af Universitetet i Essex, Centret for Menneskerettigheder, et af de mest betydelige menneskerettighedscentre i Europa. Dette studium, der var blevet udført af religionseksperter over hele verden, understregede, at nye religioner skal behandles på samme måde som traditionelle religioner:

"Stater skal derfor ikke fortolke religionsfrihed i snæver forstand, til at betyde for eksempel: udelukkende traditionelle verdensomspændende religioner. Nye religioner og religionsminoriteter har ret til den samme beskyttelse. Dette princip er specielt vigtigt set i lyset af de tegn, der kan ses i landsrapporterne - indberegnede lande i den europæiske del - der afslører, at nye religiøse bevægelser er en vedvarende skydeskive for diskrimination og undertrykkelse."

Når regeringer blander sig i minoriteters religiøse lære og praksis, skaber de en atmosfære, hvor forfølgelse vil være en daglig begivenhed. Det er disse overvejelser - udførligt dokumenteret i historien - der førte til udarbejdelsen af en samling af internationale love for at beskytte religionsfriheden mod indblanding fra statens side og for at etablere religiøs mangfoldighed i samfundet.

Staten må kun blande sig når offentlig politik er blevet krænket, og i det tilfælde må den kun tage forholdsregler mod individet, ikke mod hele trosgruppen. I europæiske lande ville ingen finde på at rejse tiltale mod den katolske kirke, fordi én af dens præster blev anklaget for dårlig opførsel. En minoritetsreligion skal derfor ikke holdes til ansvar, hverken civilt eller kriminelt, på grund af påståede overtrædelser, begået af et enkelt eller nogle få individer.

ØSTRIG

Østrig er et demokrati med en forfatning, der varetager religionsfrihed. Officielt er tre fjerdedele af befolkningen romersk katolske.

På trods af at Artikel 14(2) i forfatningen sikrer borgerlige og politiske rettigheder til alle østrigere, uden hensyntagen til deres religion, afgav et af østrigs ledende partier "Folkepartiet"

(OEVV) en resolution, der udelukkede medlemmer af såkaldte "sekter" fra partiet. OEVV er søsterparti til det Tyske Kristelige Demokratiske Union, der var det første nationale parti, der nogensinde havde udelukket medlemmer af Scientology Kirken med deres tilhørsforhold som eneste begrundelse.

OEVV's resolution blev bredt kritiseret af pressen og af Frihedspartiet som værende i modstrid med forfatningen. Den østrigske regerings forsøg på at indskrænke religionsfriheden blev også kritiseret af det Amerikanske Udenrigsministerium i juli 1997.

FN's Særlige Rapportør for Religiøs Intolerance, som indgiver rapport til de Forenede Nationers Menneskerettighedskommission om krænkelser af religionsfrihed rundt om i verden, bemærkede i sin rapport i 1996 at "Ordet 'sekt' synes at have en nedladende mening.

En sekt anses for at være forskellig fra en religion, og derfor ikke berettiget til at få samme beskyttelse. Denne type indstilling viser en tilbøjelighed til at skære alt over en kam, til at diskriminere og udelukke, hvad der er svært at retfærdiggøre og endnu sværere at undskylde på grund af hvor skadeligt dette er for religionsfriheden ... Er alle hovedreligionerne ikke bare sekter, der har haft succes?... Man kan ikke sige, at sekter ikke bør nyde samme beskyttelse som religioner, bare fordi de ikke har haft mulighed for at vise deres holdbarhed gennem tiderne."

Artikel 14 i den østrigske forfatning fastslår at:

“(1) Enhver er sikret fuld trosfrihed og bekendelsesfrihed.”

“(2) Retten til at nyde borgerlige og politiske rettigheder er ikke forbundet med religiøs overbevisning. Ikke desto mindre må de pligter, der pålægges statsborgere, ikke lide afbræk på grund af religiøs overbevisning.”

“(3) Ingen person kan tvinges til at helligholde en rituel handling eller til at deltage i en kirkelig ceremoni, eftersom han ikke er underlagt nogen anden person, der er udstyret med denne autoritet af loven.”

Artikel 15:

“Enhver kirke og religiøst samfund, der er anerkendt af loven, har ret til fælles offentlig religiøs praksis, til selvstændigt at arrangere og administrere interne anliggender, og den opretholder besiddelsen og udnyttelsen af sine institutioner, donationer og midler, der er helliget gudsyndelsen, undervisning og forsorg, men den er som ethvert andet samfund underlagt de grundlæggende love i landet.”

Den sag, der henvises til i det foregående kapitel, (I) (Sagen) (Fabio Rasp), gav den østrigske højesteret en moder medhold i hendes ret til forældremyndigheden over hendes barn, der var blevet taget fra hende, udelukkende på grund af hendes religiøse tilhørsforhold. Retten fastsatte, at “Artikel 14 i den Europæiske Konvention for Menneskerettigheder også sikrer beskyttelse mod diskrimination på grundlag af køn, race, hudfarve, sprog, religion, politiske meninger eller meninger af anden slags, national eller social oprindelse, tilknytning til en national minoritet, ejendom, herkomst eller anden status; desuden må personer i lignende situationer uden saglig eller rimelig begrundelse ikke behandles uligt.”

BELGIEN

Belgisk lovgivning forbyder diskrimination baseret på religion.

Den Romersk Katolske Kirke, den Protestantiske Kirke, Judaismen, den Anglikanske Kirke, Islam og Græsk og Russisk Ortodoksi modtager alle statstilskud, som alle skattebidragere skal betale. Desuden har de alle ret til at tilbyde lærere, betalt af offentligheden, til religionsundervisning i skoler, men ikke alle udnytter denne ret.

I maj 1997 offentliggjorde en parlamentskommission en rapport om de såkaldte “sekters” aktiviteter i Belgien. Det skabte øjeblikkelig meningskamp, fordi rapporten indstændigt henstillede til diskrimination mod ikke færre end 189 forskellige religioner, der iblandt et antal katolske, protestantiske og buddhistiske religiøse foreninger. Som det blev understreget under en parlamentsdebat om

rapporten, såvel som af eksperter i religion, stigmatiserede dens resultater medlemmer af disse religioner udelukkende på grundlag af ubekræftet oplysninger og rygter. Selvom parlamentet modvilligt godkendte rapporten, gjorde de det med det forbehold, at listen over de 189 religioner, der var nævnt i den, ikke har nogen gyldighed.

Rapportens forslag, som er blevet kritiseret for at være forfatningskrænkende, er ikke blevet gennemført. Men rapporten åbner døren for religionsdiskrimination i Belgien.

Artikel 11 i forfatningen fastslår at:

“Anvendelse af de rettigheder og de friheder, det belgiske folk er tildelt, skal sikres uden diskrimination. Med dette formål for øje sikrer lovgivningen og dekretter ideologiske og filosofiske minoriteters rettigheder og friheder.

Artikel 21: “Det er Staten forbudt at blande sig i udnævnelsen af præsters embeder i en hvilken som helst religion og at forbyde disse præster at kommunikere med deres overordnede og at publicere deres værker, undtagen i det sidstnævnte tilfælde når det drejer sig om almindeligt ansvar for hvad angår presse- og forlagsvirksomhed.”

Artikel 19:

“Frihed til tilbedelse og offentlig udførelse af sidstnævnte, såvel som frihed til at tilkendegive ens meninger om et hvilket som helst emne, er sikret; undtagen i tilfælde af undertrykkelse af krænkelse, der er begået under anvendelse af denne frihed.”

Der findes også en belgisk Kulturpagt af 16. juli 1931 der fastslår:

“Artikel 1: Ifølge artikel 6B og 59B, paragraf 7 i Forfatningen kan dekretter, der er vedtaget af et hvilket som helst af kulturenrådene ikke indeholde diskrimination af ideologisk eller filosofisk natur, og de kan ikke indskrænke ideologiske og filosofiske minoriteters rettigheder og friheder.”

DANMARK

Den danske Grundlov beskytter religionsfrihed. Den Evangeliske Lutherske Kirke er ifølge grundloven Danmarks statskirke. Undervisning i statsreligionen gives i skolerne, men elever af anden religion kan fritages fra timerne.

Den Evangeliske Kirke rådgiver Kirkeministeriet i regeringen om, hvilke grupper der skal modtage formel anerkendelse og retten til at foretage vielser. Det, at statskirken foretager denne afgørelse, er et emne, der giver stof til kontroverser på grund af sandsynligheden for, at der kan opstå forudindtaget i et system, hvor én religion bestemmer om den anden er "legitim".

Muligheden for diskrimination i dette system blev illustreret i november 1996, da kirkeministeren afviste en ansøgning om tilladelse til at foretage

vielser – en tilladelse der ville indebære en anerkendelse af religionen i Danmark – fra det Internationale Samfund for Krishna Tro (ISKCON), der har sine rødder i en reformbevægelse i det 15. århundrede inden for Hindu-traditionen. Selvom ISKCON er anerkendt som religion i vide kredse, afviste Kirkeministeriet ansøgningen med den ekstraordinære begrundelse at ISKCON ikke udgør "et reelt religiøst samfund i den almindelige betydning af ordet."

Denne afgørelse overtrådte den Europæiske Menneskerettighedskonvention og ICCPR, som Danmark har stadfæstet. Den blev stærkt kritiseret ikke blot af danske lærde i religion, men også af de danske medier. Den følgende juli omstødte Kirkeministeriet uventet sin afgørelse, og nu nyder ISKCON officiel anerkendelse som religion i Danmark.

Den danske regering har bestemt, at følgende betingelser skal være opfyldt, for at der kan tildeles anerkendelse af en religion.

- Der skal være et religiøst fællesskab og ikke blot en filosofisk forening.
- Religionens hovedformål skal være tilbedelse af Gud, og den skal have sin egen lære.

Kapitel VII, §67 i den danske Grundlov fastlår:

"Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden."

§70:

"Ingen kan på grund af sin trosbekendelse eller afstamning berøves adgang til den fulde nydelse af borgerlige og politiske rettigheder eller undrage sig opfyldelsen af nogen almindelig borgerpligt."

FRANKRIG

Ifølge loven er Frankrig en ikke-religiøs stat. Der er fuldstændig adskillelse mellem kirke og stat, og derfor har staten ikke en juridisk begrundet ret til officielt at anerkende eller ikke anerkende en religion. Regeringen er juridisk forpligtet til ikke at udøve nogen favorisering i dens behandling af religioner, og loven forbyder diskrimination baseret på religion.

Mens denne adskillelse beskytter religionsfrihed bliver denne i stigende grad krænkede; mest kontroversielt i nyere tid af Parlamentskommissionen, der udpegede flere end 170 religiøse og filosofiske organisationer som værende "sekter" – der iblandt baptisterne, som den amerikanske præsident - på det tidspunkt hvor Kommissionen afgav sin rapport - Bill Clinton, er tilhænger af.

Efter at have klassificeret på denne måde, foreslog Kommissionen, at der blev taget forholdsregler mod disse religioner – forholdsregler der blev stærkt kritiseret af franske lærde og eksperter i forfatningen som værende ulovlige og diskriminerende.

De franske biskoppers avis (La Croix), offentliggjorde et communiqué fra generalsekretærens kontor for den franske Episkopale konference, der konkluderede, at rapporten stemplede de opførte grupper som "skyldige, uden at de var blevet hørt, som det kræves i den normale retsprocedure."

Italienske biskopper udtrykte også bekymring da Opus Dei, den konservative katolske orden blev gjort til skydeskive i rapporten. Opus Dei er favoriseret af Pave John Paul II, som beatificerede gruppens grundlægger, Josemaria Esciva de

Balaquer i 1992. Beatifikation fra Paven er det første skridt på vejen mod ophøjelse til helgen.

I en kritik, der også kunne have været rettet mod den belgiske kommissions rapport, som blev nævnt tidligere, fordømte fremstående lærde i religion med rene ord rapporten, blandt andet Dr. Massimo Introvigne, Direktør for Centret for Studier af Nye Europæiske Religioner, i Torino, og Dr. Eileen Barker fra Informationsnettet for Religiøse Bevægelser i England. De skrev:

“Rapporten fra Undersøgelseskommissionen for sekter kan ligestilles med en bredside mod hundredvis af religiøse grupper, der er beskæftiget med spirituel søgen, og som kun ønsker det bedste for deres næste. Med ikke andet end ukontrollerede anklager fra anonyme ‘vidner’, forlanger den en heksejagt mod uskyldige; dette bliver til ironi, når man tænker på de slagord, som Frankrig gerne vil kendes for i verden – ‘frihed, lighed, broderskab.’”

Den franske regerings officielle position, overbragt til de Forenede Nationers Menneskerettighedskomité i juli 1997, er, at staten ingen magt har til at indskrænke religionsfrihed. Den franske regering oplyste komitéen om, at den Europæiske Menneskerettighedskonvention og ICCPR er blevet taget i anvendelse ved franske domstole i over hundrede retssager, og at disse menneskerettighedsredskaber er bedre end den nationale lovgivning.

Voksende religiøs intolerance i Frankrig har ført til påtrængende forholdsregler fra statens side; disse strider imod Frankrigs neutralitet. Den franske Indenrigsminister kritiserede en domstolsafgørelse fra juli 1997, der ved anvendelse af den Europæiske Menneskerettighedskonvention og den Franske Forfatning, udtalte at en bestemt minoritet er en religion. Han påstod, at han var den eneste, der havde autoritet til at anerkende religiøse foreninger. Kort derefter nægtede de franske myndigheder at registrere en mission fra en af religionerne. Denne udtagelse fra den franske minister, og nægtelsen af registrering, satte den franske regerings op imod FN's Menneskerettighedskomité.

Loven fra 1905, der grundlagde adskillelsen af kirke og stat, forbyder staten at afkræve kirkeskat eller at give statstilskud til nogen religion. Men staten giver tilskud til private skoler, også dem der er tilknyttet en kirke, og centrale og lokale regeringer ejer og afholder vedligeholdelsesomkostningerne for religiøse bygninger, opført før loven om adskillelse af stat og kirke i 1905. Ifølge en artikel fra maj 1996 i den franske avis (Le Monde), løber indirekte tilskud fra staten til katolske organisationer op på 40 milliarder franske frank.

Artikel II af den franske forfatning fastslår:

“ Frankrig skal være en udelelig, ikke-religiøs, demokratisk og social republik. Landet skal sikre lighed for retten for alle borgere, uden hensyntagen til oprindelse, race, eller religion. Det skal respektere alle trosretninger.”

Erklæringen om Menneskerettighederne er tilføjet Forfatningen og uddyber Frankrigs officielle politik overfor religionsfrihed. Artikel X fastslår:

“Ingen bør forulempes på grund af sine meninger, heller ikke religiøse, på betingelse af at deres tilkendegivelse ikke forstyrrer den af loven fastlagte offentlige orden.”

Den Rådgivende Nationale Menneskerettighedskommission, et uafhængigt organ, der findes i Premierministerens kontor, består af både medlemmer af regeringen og andre der ikke er det. Kommissionen undersøger klager og rådgiver regeringen om politik og lovgivning.

TYSKLAND

Tyskland har ingen fortid med religionsfrihed og tolerance, men derimod en tragisk fortid fyldt med religiøs forfølgelse. Med Holocaust's rædsler levende i tankerne, blev en forfatning udarbejdet for Tyskland efter den Anden Verdenskrig. Denne forfatning kræver, at regeringen forbliver neutral i religiøse anliggender. Tysklands forfatning sikrer også religionsfrihed, og landet har stadfæstet ICCPR og den Valgfrie Protokol.

Med disse beskyttelsesforanstaltninger på plads, synes det, at minoriteterne i Tyskland burde være beskyttede mod religiøs forfølgelse. Mens dette er rigtigt i teorien, viser begivenhederne i de seneste fem år, at mange tyske tjenestemænd har undermineret både ånden og loven for Tysklands menneskerettighedsforpligtelser.

Selvom forfatningen først og fremmest er bindende for regeringen, har tjenestemænd vendt den på hovedet ved at diskriminere mod religiøse minoriteter såsom Jehovas Vidner med den begrundelse, at disse religioner er i modstrid med forfatningen.

Politiets brutalitet mod muslimer, overvejende tyrkere og kurdere, er udpræget grov i Tyskland, kombineret med at regeringen nægter at tage effektive forholdsregler. Over en bestemt toårig periode blev der registreret flere end 1000 lovovertrædelser forårsaget af had, og mange af dem blev begået mod muslimer. Mange muslimske minoriteter bliver nægtet statsborgerskab, selvom de har levet i Tyskland hele deres liv. Antisemitismen er også voksende.

I 1997 konkluderede et større studium fra Centret for Menneskerettigheder ved Essex Universitet i England, at “I Tyskland anvendes demokrati til at påtvinge konformitet. Det har været chokerende at opdage, at staten, nogle af dens politikere og folk, bruger hvad der er kendt fra fortiden som veltjente stier for diskrimination og intolerance, og for incitation til intolerance mod en ny religiøs minoritet, medlemmerne af Scientologi.”

Studiet fortsatte med, “de seneste år har man set en forbløffende og for efterkrigstidens Vesteuropa, unik politik bestående af officiel, og officiel påtegnet, bagvaskelse og diskrimination mod bestemte af disse

grupper, såsom Jehovas Vidner og frem for alt Scientologi Kirken.” Med en handling, der ikke har fortilfælde i historien, satte den tyske regering medlemmer af Scientologi kirken under opsyn i juni 1997.

Til trods for kravet i forfatningen til at regeringen forbliver neutral i religiøse anliggender, har den katolske og den lutheranske kirke stor indflydelse på regeringen i et land, hvor det mest dominerende parti hedder (Kristelig) Demokratisk Union (CDU).

CDU var det første nationale parti, der udelukkede medlemmer af Scientologi. Et af de argumenter, der blev givet for forbudet, var en påstand fra CDU tjenestemænd om at Scientologis forståelse af mennesket som grundlæggende godt, strider imod den kristne doktrin om den oprindelige synd, som CDU tilslutter sig.

Mange teologer fra de dominerende kirker er også førende politikere. Både den katolske og den lutheranske kirke har en juridisk status som samlede organer under offentlig lov, der giver dem ret til at modtage indkomst fra en "kirkeskat", administreret og indsamlet blandt menigheden fra statens side. Gennem skat og andre tilskud tildeler regeringen disse kirker mere end 17 milliarder DM om året.

Det amerikanske Udenrigsministerium fremlagde i en rapport fra 1997 om forfølgelse af kristne i verden, at "adskillige religiøse grupper er aktive i Tyskland... I nogle tyske statsregeringer og i statslige/lokale organisationer, arbejder sekt-observatører inden for nogle politiske, administrative og kirkelige strukturer for at 'uddanne' embeds- og andre tjenestemænd i, hvordan man genkender medlemmer af sekter... En kristen karismatisk kirke anført af en amerikansk pastor rapporterede at den gennem flere år var blevet gjort til genstand for vandalisme, voldstrusler og offentlig chikane eller ransagelser fra sektkommissærer. Kirken anfægter en afgørelse fra 1995, taget af myndighederne i Köln, som tilbagetrak kirkens skattefri status på grundlag af, at den ikke var en velgørende organisation og ikke giver tilskud til det tyske samfunds kulturelle, religiøse og åndelige værdi."

Den stigende intolerance, der findes i erklæringer og aktioner, foretaget af tyske tjenestemænd, er foruroligende. Som en stærk og indflydelsesrig stat har tyske tjenestemænd, gennem det Europæiske Fællesskab, i de seneste år forsøgt at overtale andre europæiske nationers regeringer til at fordoble deres indsats mod religiøse minoriteter.

Den stigende intolerance, der findes i erklæringer og aktioner, foretaget af tyske tjenestemænd, er foruroligende. Som en stærk og indflydelsesrig stat har tyske tjenestemænd, gennem det Europæiske Fællesskab, i de seneste år forsøgt at overtale andre europæiske nationers regeringer til at fordoble deres indsats mod religiøse minoriteter.

Den tyske regering har mere end noget andet europæisk demokrati, måske undtaget Grækenland, mødt stærk kritik af sin udøvelse af menneskerettighederne. Denne kritik er kommet fra det amerikanske Udenrigsministerium, de Forende Nationers Menneskerettighedskomité, adskillige menneskerettighedsorganisationer og individuelle parlamentsmedlemmer og lærde.

Under offentlige høringer om religiøs intolerance i Europa, afholdt af Helsinki Kommissionen i september 1997, vidnede skuespiller John Travolta, jazzmusiker Chick Corea og sanger og sangskriver Isaac Hayes om adskillige eksempler på diskrimination, foretaget af den tyske regering mod medlemmer af Scientologi. Disse berømtheder blev fulgt af tyske medlemmer af Scientologi, lærde og ledere fra Kristne Karismatikere, Jehovas Vidner og Muslimer, der også anklagede tyske tjenestemænd for alvorlige krænkelse af religionsfriheden.

Disse høringer fik en meget høj offentlig profil og blev bredt rapporteret over hele verden. Straks derefter oplyste den tyske regering, at den overvejede at bruge sin efterretningstjeneste til at sætte medlemmer af Scientologi under opsyn i udlandet; dette træk blev af mange udlagt som en direkte hævnakt.

Ministre fra forbundsregeringen i Tyskland har gentagne gange afgivet inciterende offentlige udtalelser mod nye religioner. Tyskland har en straffelov, der forbyder incitament af had mod andre. Kapitel 130 fastslår at:

"Den der angriber andres menneskerettigheder på en sådan måde, at den offentlige ro forstyrres, ved at;

"1. Incitere had mod dele af befolkningen;

"2. Opfordre folk til at tage del i voldelige eller vilkårlige aktioner mod andre; eller

"3. Fornærme, eller med vilje, krænke eller bagvaske andre,

1... skal idømmes fængselsstraf fra tre måneder til fem år."

Artikel 3:3 i forfatningen fastslår at:

"Ingen person må diskrimineres på grundlag af sit køn, arv, race, sprog, fødested, tro, eller sine religiøse eller politiske ideologier."

Artikel 4:1 siger at "trofrihed og frihed til at have egne overbevisninger, og ligeledes frihed til at have religiøse og ideologiske overbevisninger, er ukrænkelig," mens Artikel 4:2 fastslår "Uforstyrret dyrkelse af religion er sikret."

GRÆKENLAND

Den græske forfatning gør den græsk ortodokse kirke til statskirke og den fremherskende religion, som 95% af befolkningen nominelt tilhører, men den forbyder diskriminering af medlemmer af andre religioner.

Når mennesker af samme trosretning formelt ønsker at etablere en ny religion, så opretter de en religiøs sammenslutning og ansøger den græske regering om tilladelse til at oprette et sted for gudsdyrkelse. Den græske forfatning og lovgivning kræver, at religionen ikke har nogen hemmelige dogmer eller handlinger. Officielt er dette den eneste hindring for at blive accepteret som en religion.

Den græsk ortodokse kirke udøver en betydelig indflydelse gennem ministeriet for uddannelse og religion. Græsk ortodokse elever skal gennemgå en religionsundervisning – mens elever, der ikke tilhører den græsk ortodokse kirke, kan blive fritaget. Det er dog sket, at nogle elever er blevet tvunget til at deltage i undervisningen, og at undervisningsbøger i religion har talt nedsættende om f.eks. Jehovas Vidners religion.

Ironisk nok forbyder forfatningen proselytisme. Jehovas Vidner er i særdeleshed blevet forfulgt i årevis på grund af deres praksis med proselytisme, og fordi de nægter at bære våben. I en rapport fra Amnesty International fra 1993 er det blevet beregnet, at imellem 1938 og 1992 har medlemmer af Jehovas Vidner sammenlagt tilbragt mere end 5.000 år i militære og civile fængsler i Grækenland.

Ifølge Jehovas Vidner er situationen langsomt begyndt at blive bedre. Den behandles nu som en "kendt religion" af undervisningsministeriet til uddannelsesformål. Dette kan delvist skyldes antallet af domsafsigelser til fordel for Jehovas Vidner afsagt af den Europæiske Menneskeretsdomstol, der finder, at Grækenland overtræder bestemmelsen om religiøs frihed i den Europæiske Menneskerettighedskonvention. I et tilfælde i 1991 stadfæstede den græske højesteret en dom over Jehovas Vidner for ulovligt at drive et bedehus. Den Europæiske Ret underkendte dommen, da den fandt, at den græske regerings handling overtrådte artikel 9 i overenskomsten.

En rapport i 1996 fra den Internationale Helsinki Sammenslutning for Menneskerettigheder (IHF) kritiserede også den græske regering for religiøs diskrimination. IHF er en regeringsuafhængig organisation som holder øje med, at menneskerettighedsbestemmelserne i Helsingfors-aftalerne, som omtalt i det første kapitel, bliver overholdt. IHF udtalte at: "... Religiøse samfund oplever diskriminering i forskellig form, dette gælder specielt for katolikker, protestanter, Jehovas Vidner og scientologer; antallet af rapporter om ærekrænkende handlinger mod scientologer steg signifikant i 1995".

IHF bemærkede også at "I juli 1995 erklærede den Europæiske Menneskerettighedskommission, at den privilegerede status som den græsk ortodokse kirke havde var udemokratisk, og den blev fordømt af den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i september 1996. Imidlertid har de græske myndigheder ikke endnu taget nogen skridt i retning af at tilvejebringe en mere ligelig behandling af religiøse samfund".

Artikel 13 i den græske forfatning fastslår at:

"1. Religionsfriheden er ukrænkelig. Borgerrettigheder og frihed afhænger ikke af den enkeltes religiøse overbevisning.

2. Alle kendte religioner skal være frie og deres gudsdyrkelse skal uhindret kunne udføres under lovens beskyttelse. Udførelsen af gudsdyrkelsen må ikke forbryde sig mod offentlig orden eller almindelig skik og brug. Proselytisme er forbudt.

3. Præsterne i alle kendte religioner skal være underkastet den samme statsovervågning som de fremherskende religioner og have de samme forpligtigelser.

4. Ingen person er undtaget fra at udføre sine forpligtigelser overfor staten eller kan nægte at følge landets love grundet sin religiøse overbevisning.

ITALIEN

Forfatningen beskytter religionsfriheden. Regeringen støtter den romersk katolske kirke, Adventistkirken og Guds Forsamling. Skatteydere kan bestemme, at en bestemt procentdel af deres skatteindbetalinger går til en af disse kirker. Det buddhistiske samfund ansøgte om den samme ordning i 1993, men regeringen har ikke svaret endnu.

Skoleundervisning i den romersk katolske religion er valgfri.

Loven forbyder diskriminering på grund af religiøs overbevisning. Imidlertid forgår der hyppigt overtrædelser af religiøse rettigheder. Scientologi kirken har, på trods af at den har vundet dusinvis af retssager som anerkendte den som religion, været nødt til at kæmpe med pludselige lukninger af dens bygninger og politirazziaer i scientologers privathjem.

I 1986 lukkede en undersøgelsesdommer i Milano 20 Scientologi kirker og missioner og tvang derved kirken til straks at åbne nye kirker og missioner. Retssagen begyndte. I 1991 vandt kirken retssagen ved underretten i Milano. Næsten alle de tiltalte blev frikendt og retten fandt, at kirken var en almennyttig organisation, som ikke var skyldig i nogen forbrydelser. Regeringen appellerede, og sagen gik til højesteret med de vidt forskellige afgørelser, der var truffet af de lavere domstole. En af kritikpunkterne fra højesteret var, at de lavere domstole ikke havde brugt forfatningsdomstolens retningslinjer som fastslår hvad der er en religion, samt havde ignoreret de utallige dokumenter og vidneudsagn som viste Scientologis religiøse karakter.

Artikel 8 i den italienske forfatning fastslår at:

(1) Alle religiøse trosretninger er lige overfor loven.

(2) Ikke katolske religiøse trosretninger har ret til at organisere sig selv i henhold til deres egen tro, forudsat at de ikke er i konflikt med den italienske lovgivning.

(3) Deres forhold til staten er reguleret af loven baseret på overenskomster med deres respektive repræsentanter.

Artikel 19:

“Alle har ret til frit at bekende sig til deres religiøse overbevisning i enhver form, individuelt eller i forsamlinger, at udbrede den, og at dyrke den offentligt eller privat, undtagen i det tilfælde hvor ritualer strider mod den almindelige moral.”

Artikel 20:

“En organisations eller institutions religiøse karakter, religiøse eller skriftemæssige mål må ikke pålægges nogen særlige lovmæssige begrænsninger eller særlige skattemæssige byrder i forbindelse med dens oprettelse, lovlige status eller nogen af dens aktiviteter.”

Det er også en strafbar handling i Italien at tilskynde til had mod nogen på grund af deres religion.

HOLLAND

Forfatningen beskytter religionsfrihed og en adskillelse af kirke og stat forhindrer regeringen i at blande sig i religiøse anliggender. Enhver gruppe, som hævder den er en religion, betragtes som en sådan, indtil det modsatte er bevist. I begyndelsen af 1980'erne foretog den hollandske regering en undersøgelse af nye religioner og konkluderede at der ingen grund var til bekymring. Som et af de mest tolerante lande i Europa respekterer Holland forfatningen og har vedvarende afvist bestræbelser på at stemple eller diskriminere minoritetsreligioner.

Der gives statsstøtte til de religiøse organisationer som opretholder uddannelsesfaciliteter.

Diskriminering som følge af religion er ulovlig og overtrædelser kan bringes for en civilret.

Artikel 1 i forfatningen fastslår at:

“Alle personer i Holland skal behandles ligeligt under samme omstændigheder. Diskriminering som følge af religion, tro, politisk overbevisning, race, køn eller af nogen som helst anden grund er ikke tilladt.”

Artikel 6.

“(1) Enhver har ret til at udtrykke sin religion eller tro frit, enten for sig selv eller i fællesskab med andre, uden det påvirker hans ansvar overfor loven”.

RUSSISKE FØDERATION

Rusland har ikke nogen religiøs arv at falde tilbage på. Da Sovjetunionen begyndte at smuldre i slutningen af 1980'erne, udtrykte de russiske ledere en ikke tidligere set fremsynethed vedrørende religiøs frihed. Dette førte til loven om religiøs frihed i 1990 – Ruslands første lov som garanterede religiøs frihed.

I december 1993 valgte russerne et nyt parlament og godkendte en ny forfatning. Den etablerede den russiske føderation som en sekulær stat og forbød enhver

statsstøttet eller tvungen religion. Den gjorde det også ulovligt at tilskynde til had mod andre på grund af deres religiøse overbevisning.

Efter kommunismens sammenbrud har mange religiøse bevægelser, som det tidligere kommunistregime udelukkede fra landet, begyndt at etablere sig i Rusland. I 1990'erne har russiske ortodokse ledere imidlertid protesteret imod “udenlandske” religioners aktiviteter.

Efter kommunismens sammenbrud har mange religiøse bevægelser, som det tidligere kommunistregime udelukkede fra landet, begyndt at etablere sig i Rusland. I 1990'erne har russiske ortodokse ledere imidlertid protesteret imod "udenlandske" religioners aktiviteter.

Dette førte til at det russiske parlament fremlagde en lov som i alvorlig grad indskrænkede rettighederne for alle religioner i Rusland bortset fra nogle ganske få. Efter adskillige afvisninger af loven gav præsidenten efter i september 1997 på trods af internationale protester.

Loven, som er den mest undertrykkende i noget europæisk land, er udformet for at bevare den religiøse dominans fra den russiske ortodokse kirke og understøtte Islam, Buddhismen, jødedommen og den romersk katolske kirke. Enhver religiøs organisation som ikke kan bevise, at den eksisterede i Rusland 15 år før loven trådte i kraft, vil ikke blive anerkendt og vil blive udsat for en række undertrykkende "registreringskrav", der har til hensigt at begrænse deres aktiviteter og forhindre dannelsen af nye grupper.

Loven er et kæmpe skridt baglæns for Rusland i dens forsøg på at frigøre sig for sin totalitære fortid. Loven står fuldstændig i modsætning til den russiske forfatning som etablerede Rusland som en sekulær stat, og den overtræder også de menneskerettigheder, som er beskrevet tidligere i denne udgivelse.

Forfatningen til den Russiske Union blev vedtaget den 12. december 1993. Bestemmelserne med hensyn til religionsfrihed er:

Artikel 14 (1): Den Russiske Union skal være en sekulær stat. Ingen religion kan indsættes som en statsstøttet eller tvungen religion.

(2): Religiøse grupper skal være adskilt fra staten og er derfor lige for loven.

Artikel 19 (2): Staten skal garantere lige rettigheder og frihed uanset køn, race, nationalitet, sprog ... religiøs holdning, overbevisninger ...

Artikel 28: Enhver er garanteret friheden til egen overbevisning, frihed til gudsdyrkelse, herunder rettigheden til at bekende sig til enhver religion individuelt eller sammen med andre eller at nægte at vedkende sig nogen religion, samt frit at vælge, indehave eller disseminere religiøse eller andre overbevisninger og handle i overensstemmelse med dem.

Artikel 29 (1): Enhver skal have retten til at tale og tænke frit.

(2): At propagandere eller føre kampagner for at vække had eller ufred mod samfundsgrupper, racer, nationale grupper eller religioner er ikke tilladt. At propagandere for en overlegenhed indenfor samfundsgrupper, racer, nationale grupper, religioner eller sprog er forbudt.

(3): Ingen må blive tvunget til at udtrykke sine synspunkter eller overbevisninger eller tvunget til at frafalde dem.

SPANIEN

Forfatningen beskytter religionsfrihed. Den romersk katolske kirke er den fremherskende religion og dens institutioner modtager statsstøtte.

Regeringen underskrev en overenskomst med Vatikanet i januar 1979, som giver den katolske kirke og dens religiøse ordner ret til at oprette skoler.

Ifølge forfatningen og anden lovgivning har forældrene ret til at sikre den religiøse og moralske opdragelse af deres børn i overensstemmelse med deres egne overbevisninger.

I september 1992 vedtog den spanske regering en lov som fastslår den lovmæssige lighed for alle religioner og som tillader skoler at give religionsundervisning til protestanter.

Forfatningen giver lige rettigheder for alle borgere, og en ombudsmand kaldt "Folkets Forsvarer" undersøger klager over myndighedernes overtrædelser af menneskerettigheder. Ombudsmandens arbejde er uafhængigt af partier og ministerier, han vælges for 5 år ad gangen af et flertal på 3/5 af kongressen, og han kan ikke retsforfølges. Han har uhindret adgang til alle

regeringsinstitutioner og dokumenter, og han kan ikke bremses af nationale sikkerhedsgrunde.

Minoritetsreligioner er stødt på betydelig diskriminering herunder tilfældig anholdelse af medlemmer af nyreligiøse bevægelser og langvarig tilbageholdelse af deres børn. I 1994 rapporterede

Forfatningen giver lige rettigheder for alle borgere, og en ombudsmand kaldt "Folkets Forsvarer" undersøger klager over myndighedernes overtrædelser af menneskerettigheder.

FNs Særlige Rapportør for Religiøs Intolerance at 22 børn, som tilhørte medlemmer af en religiøs gruppe kendt som Familien, blev tilbageholdt i børneinstitutioner i mere end et år efter anholdelsen af deres forældre. I maj 1992 beordrede en dommer fra Barcelona, at de voksne skulle frigives, og børnene skulle gives tilbage til dem. Regeringen appellerede. I juni 1993 opretholdt Barcelona distriktsdomstol frifindelsen og udtalte, at domstolen ikke dømmer og ikke kan dømme religiøse overbevisninger bortset fra, hvor de giver anledning til lukkede, dogmatiske og disciplinerede samfund, som har et skadelig præg. Frigivelserne blev opretholdt af både højesteret og forfatningsdomstolen i oktober 1994.

Spanien har en straffelov som gør det ulovligt at ophidse nogen mod en anden på grund af deres religion.

Artikel 14 i forfatningen fastslår at:

Alle spaniolere har lighed for loven uden nogen diskriminering på grund af fødsel, race, køn, religion, overbevisning eller anden personlig eller social omstændighed.

Artikel 16:

"(1) Ideologisk frihed, religionsfrihed og frihed for kulter bestående af enkeltpersoner og samfund er garanteret uden nogen begrænsninger i deres tilkendegivelser bortset fra hvad der er nødvendig for at opretholde den offentlige orden ifølge loven.

(2) Ingen skal være forpligtiget til at fremkomme med en erklæring vedrørende sin ideologi, religion eller overbevisning.

(3) Ingen religion skal være statsreligion. Myndighederne skal tage hensyn til de religiøse overbevisninger i det spanske samfund og opretholde et passende samarbejde med den katolske kirke og andre trosretninger."

SVERIGE

Den svenske forfatning beskytter religionsfrihed. Selv om den evangelisk-lutherske kirke er statskirke, så er både kirken og regeringen blevet enige om, at dette forhold stopper i år 2000.

Minoritetsreligioner bliver sædvanligvis behandlet på lige fod med de etablerede religioner i Sverige. Forfatningen forbyder selektiv lovgivning eller diskriminering af ikke-traditionelle religioner.

I 1970'erne indbragte Scientologi kirken to sager mod Sverige for den Europæiske Menneskerettighedskommission. Kommissionen fastslog udtrykkeligt, at Scientologi kirken er et trossamfund som har ret til den beskyttelse der ydes ifølge forfatningen til sådanne samfund. Denne afgørelse etablerede også for første gang en kirkes rettigheder til at anvende loven til at forsvare medlemmernes fundamentale rettigheder.

Artikel 2 i den svenske forfatning fastslår at "det bør opmuntres, at etniske, sproglige og religiøse minoriteter bevarer og udvikler deres egen kultur og sociale liv".

Artikel 1 i kapitel 2 i forfatningen kaldt Fundamentale Rettigheder og Frihed fastslår også at:

"(1) Alle borgere skal garanteres følgende med hensyn til deres religion . . .

(6) Fri gudsdyrkelse: friheden til at praktisere egen religion enten alene eller sammen med andre".

Straffeloven i Sverige fastslår, at enhver som "truer eller udtrykker foragt for en befolkningsgruppe eller enhver gruppe af personer på grund af deres race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, eller tro, bliver dømt for at agitere mod en befolkningsgruppe."

SCHWEIZ

På grund af landets mange sprog og religioner giver det schweiziske politiske system et udstrakt selvstyre til de individuelle kantonen.

Forfatningen giver fuldstændig religionsfrihed. Der er ingen statskirke, men kantonerne støtter en eller flere kirker med offentlige midler. I alle kantonen kan den enkelte vælge ikke at bidrage til kirkerne (dog kan private virksomheder i visse kantonen ikke undgå at betale kirkeskat).

Der har været tilfælde med religiøs diskriminering i visse kantonen, hvor der har været forsøg på at begrænse visse religioners rettigheder til at hverve proselytter. Der har også været forsøg på at forøge regeringens overvågning af religiøse grupper ved at indføre love indenfor sundhedsområdet, som kunne føre til upassende restriktioner angående åndelig helbredelse. Visse regeringsembudsmand ønsker at forbeholde betegnelsen "kirke" udelukkende til "anerkendte" religioner. Disse restriktioner er ikke blevet iværksat, da de ville overtræde den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

På trods af presset fra Tyskland, har de schweiziske myndigheder afvist at agere "Big Brother" og anbringe en religiøs minoritet under overvågning, således som den tyske regering gør.

Forfatningen og lovene forbyder diskriminering på grund af religion.

Artikel 49 i forfatningen fastslår at:

- (1) Trosfrihed og overbevisning er ukrænkelige.
- (2) Ingen må blive tvunget til at deltage i en religiøs sammenslutning, deltage i religiøs undervisning eller udføre en religiøs handling og ej heller blive underkastet nogen former for straf på grund af sin religiøse overbevisning.
- (4) Udøvelsen af civile eller politiske rettigheder kan ikke indskrænkes af nogen forordninger eller af religiøse grunde.

Artikel 50:

- (1) Den frie udøvelse af gudsdyrkelse er garanteret indenfor de grænser som sættes af offentlig orden og moral.

UNITED KINGDOM

Der er ikke nogen egentlig nedskreven forfatning, men regeringspraksis og gammel praksis beskytter religionsfrihed.

England er også medunderskriver af den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og regeringen har meddelt, at det er dens hensigt at indarbejde konventionen i landets love gennem lovgivning i form af en grundlov (Bill of Rights). Labour partiets førende avis bemærkede, at de engelske domstole kan tage hensyn til konventionen "i begrænsede tilfælde" da "konventionen påvirker vores indenlandske fremgangsmåder" i visse tilfælde. Dette inkluderer "når retten kan udøve et skøn på den ene eller anden måde, bør de søge at handle på en måde, som ikke overtræder konventionen" og "når retten bliver anmodet om at afgøre, hvad de offentlige retningslinier skal være, bør det fastholdes, at de skal tage hensyn til vore internationale forpligtigelser, som anført i konventionen og bruge dem som retningslinier."

England har vedvarende hævdet overfor internationale organisationer, at de følger de principper for lighed og ikke-diskriminering, som den er forpligtiget til ifølge sine internationale overenskomster. Regeringen skrev i 1995 til FNs Menneskerettighedskommission:

"England har stadig den overbevisning, at retten til lighed overfor loven og retten til beskyttelse overfor loven uden diskriminering er fuldt ud anerkendt i den etablerede retstradition".

England har en stor befolkning af jøder, muslimer, sikher og hinduer, som har beklaget sig over diskriminering i medierne, da de kun kan få lov til at bruge en lille del af den sendetid, der er til rådighed for religiøse udsendelser. I 1997 fandt Runymede kommissionen at fejlopfattelser af Islam som en streng og intolerant religion hyppigt blev brugt til at retfærdiggøre diskriminering af muslimer.

For nogle år siden erkendte indenrigsministeriet nødvendigheden af en dialog mellem regeringen og minoritetsreligioner og finansierede oprettelsen af INFORM (Informationsnetværk med Fokus på Religiøse Bevægelser), en organisation som er oprettet for at forske i nyreligiøse bevægelser og give objektiv og korrekt information om dem.

I oktober 1995 nægtede den daværende indenrigsminister indrejse til præsten Sun Myung Moon, grundlægger af Unification Church. Han havde planlagt at holde en gudstjeneste i England for 1.200 mennesker. Den engelske højesteret gennemgik sagen og bestemte, at beslutningen om at udelukke Moon skulle overvejes igen – indenrigsministeren nægtede og sagde, at Moon skulle ansøge igen. På det tidspunkt retten afsagde kendelsen, havde Moons rejserute dog bragt ham langt væk fra England.

Hvad kan du gøre, hvis DINE RELIGIØSE RETTIGHEDER bliver overtrådt?

HVAD KAN DU GØRE, HVIS DINE RELIGIØSE RETTIGHEDER BLIVER OVERTRÅDT?

Her er nogle forslag.

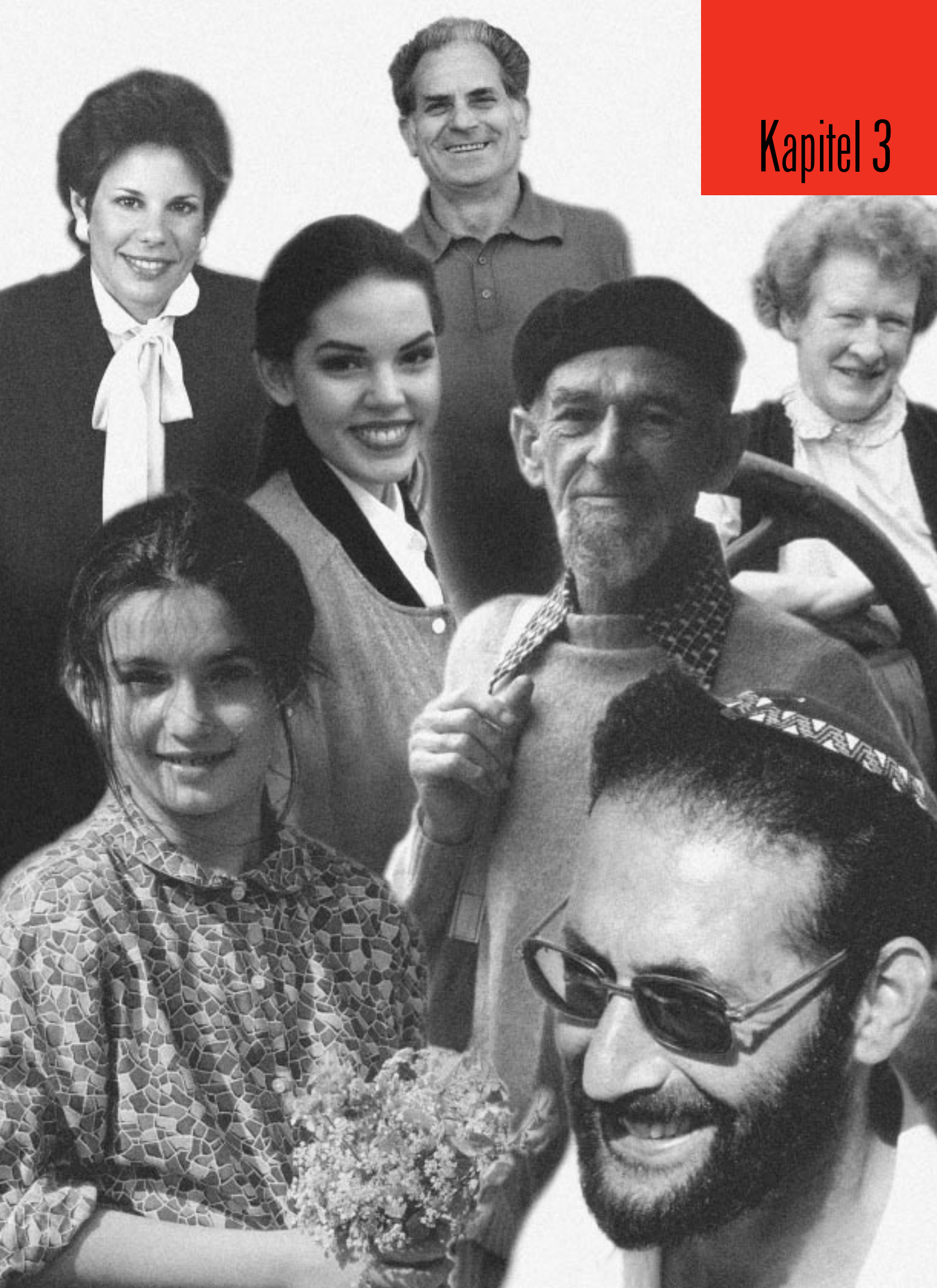
1. Det første trin, der bør forsøges, er en dialog. Et møde med regeringsembetsmanden, eller hvem der nu er ansvarlig, hvor man gør ham opmærksom på de menneskerettighedslove, han overtræder, kan løse sagen. Det koster intet, og en løsning kan tilvejebringes gennem konstruktiv kommunikation, og ofte afdramatiserer det situationen. Gennem denne kommunikation opdager du måske, at embedsmanden fuldstændigt har misforstået din tro og din religion.

Husk også på, at de fleste regeringsembetsmænd handler i en god mening og foretrækker at løse konflikter på denne måde, da det sparer dem for tid og besvær.

2. Hvis en dialog ikke er mulig eller ikke fører til en løsning, så er det næste trin en formel klage til de ansvarlige myndigheder som f.eks. personens overordnede. Send et brev (eksempel på side 29), der gør opmærksom på overtrædelsen og som anmoder om, at den må blive korrigeret.

Undervurder ikke virkningen af et sådant brev. Hvis flere mennesker brugte denne fremgangsmåde, ville færre embedsmænd føle sig godt tilpas med at overtræde borgernes rettigheder. Et brev lader personen vide, at du er klar over dine rettigheder, og at du ikke lader dig skræmme.

Kapitel 3

Send en kopi af dit brev til andre embedsmænd i regeringen eller den ansvarlige virksomhed, og hvis det er relevant til menneskerettighedsorganisationer.

3. Der er adskillige måder, hvorpå man kan løse overtrædelser af menneskerettigheder udover at henvende sig til domstolene. De fleste lande har regeringsembedsmænd som undersøger sådanne klager. Menneskerettighedsgrupper og borgergrupper kan give dig information om dem.

4. Kontakt en regeringsuafhængig menneskerettighedsorganisation. De specialiserer sig i at beskytte menneskerettigheder, tilbyder professionel hjælp og råd baseret på stor erfaring, og de vil hjælpe dig med at beskytte dine rettigheder, hvis de bliver overtrådt.

5. Kontakt din lokale repræsentant eller dit folketingsmedlem.

6. Mange lande har en ombudsmand, som undersøger påstande om diskriminering.

7. Man kan klage til adskillige menneskerettighedsorganisationer. Hvis det er regeringen der er årsag til diskrimineringen, og den overtræder en grundlæggende rettighed såsom en religionsfrihed, som er beskyttet af internationale overenskomster, som beskrevet i denne udstedelse, så overvej at underrette internationale menneskerettighedsorganisationer såsom FNs Menneskerettighedskommission, Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder (ODIHR) i Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa eller Europa Parlamentet. Overvej også at informere FNs Særlige Rapportør for Religiøs Intolerance hvis der er et alvorligt mønster af religiøs diskriminering.

Det er FNs Menneskerettighedskommissions ansvar at sørge for, at alle nationer, som har anerkendt Konventionen om Borgerlige og Politiske Rettigheder, følger dens betingelser. Den foretager regelmæssige undersøgelser, og alle regeringer har pligt til at bevise, at de overholder konventionen.

ODIHR i Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa er ansvarlig for, at de respektive lande følger Helsingforsaftalerne.

Europarådet har også en forsamling (eller et parlament) som består af repræsentanter, der er valgt af parlamentsmedlemmer. Forsamlingen mødes ikke på en ugentlig basis, som det nationale parlament, men adskillige gange i løbet af året. Sager vedrørende diskriminering kan indbringes for de nationale medlemmer af parlamentet, som repræsenterer deres land, da det blandt andet er deres ansvar at hjælpe med at forhindre overtrædelser af menneskerettighederne.

Hvis du bliver diskrimineret som et led i en almindelig regeringsmæssig diskriminering af din religion, er det bedst at klage i samarbejde med din kirke, som måske ønsker at klage på vegne af alle dens medlemmer. Det er nødvendigt med hjælp fra en advokat, hvis du vil føre sagen effektivt. Juridisk rådgivning kan opnås i mange europæiske lande.

8. Send en henvendelse til den Europæiske Menneskerettighedskommission så snart alle hjemlige muligheder er blevet udtømt, og hvis du ikke får medhold ved en hjemlig domstol.

9. Skriv en anmodning til FNs Menneskerettighedskommission, hvis landet har ratificeret Frist Optional Protocol til ICCPR, og så snart de hjemlige muligheder er blevet udtømt. En liste af lande, som har ratificeret protokollen, står i tillægget.

10. Send en anmodning til Europarådets Appelkomité.

11. Hvis du står overfor en situation som den i Rusland, hvor anti-religiøse love praktisk taget opmuntrer til diskriminering, undertrykkelse og religiøs intolerance, så er fremgangsmåden at danne sammenslutninger med ligesindede grupper, som også er undertrykt og diskrimineret. Offentliggør intolerance og kontakt folketingsmedlemmer, som er kendt for stærke demokratiske synspunkter og for at forsvare religiøs frihed og menneskerettigheder, og bed dem om at starte en kampagne for menneskerettigheder for at ophæve den undertrykkende lov.

Indsaml beviser og dokumentér konstant de overtrædelser som er begået som følge af denne lov og fremsend dokumentationen til internationale og lokale menneskerettighedsorganisationer.

12. Kontakt medierne. De vil måske tage sig af sagen. Det kan være effektivt, hvis din sag er speciel og ikke et led i en almindelig diskriminering fra regeringens side.

Det er altid bedst at prøve de enkleste og billigste fremgangsmåder først. Hvis du straks kontakter din advokat uden først at prøve at få en dialog i gang, så vil regeringsembedsmanden, som overtræder dine rettigheder, kontakte sin advokat, og konflikten vil eskalere. Du kan bruge år i retten på en uoverensstemmelse som kunne have været bilagt på et par timer.

Hvis du på den anden side står overfor et alvorligt tilfælde af religiøs diskriminering, og de enkle fremgangsmåder ikke har løst det, så tøv ikke med at skaffe eksperthjælp, så du kan forsvare dine rettigheder.

Bliv ikke fortvivlet eller apatisk fordi der ikke synes at være en afhjælpning af den uretfærdighed, som du er udsat for. Der er en udvej. Grunden til at der er oprør og revolutioner er sandsynligvis, at man ikke tror, at der er en løsning på gentagne uretfærdigheder overfor etniske og religiøse minoriteter. Eftersom oprør ikke løser noget og i stedet skaber nye uretfærdigheder er det både mere demokratisk og effektivt at bruge de forhåndenværende hjælpemidler.

Mest vigtigt er: Kend dine rettigheder, forlang at de bliver fulgt og forsvare dem til det yderste.

Tips til at skrive en klage

Når du ønsker at klage:

- Nedskriv de specifikke menneskerettighedsartikler som er overtrådt. Hvis staten ikke har undertegnet nogen konventioner eller overenskomster så henvis til den universelle deklaration af menneskerettigheder.
- Skriv kendsgerningerne ned så godt som muligt i kronologisk rækkefølge.
- Skriv dato, tid og sted for hændelserne; navn og stilling på den ansvarlige regeringsembudsmand; påståede myndighed som plejer at retfærdiggøre overtrædelse af menneskerettigheder; og hvis relevant sted for tilbageholdelse og navne og adresser på alle vidner.
- Det hjælper altid at inkludere dokumentation der understøtter ens udtalelser.
(Eksempel på en klageskrivelse)

Navn
stilling
regerings departement
adresse

Dato

Kære hr ____:

Vedr. Religiøs diskriminering på arbejdet

I de sidste 3 uger har jeg været udsat for flere tilfælde, hvor jeg blev diskrimineret på grund af min religion.

Tirsdag den 19. januar omkring kl. 15.15 kom hr. Robert Jones, som er en fabriksejer som jeg tidligere har haft et godt venskab til, uventet med en yderst nedsættende bemærkning om (navnet på religionen) i mit nærvær. * Hændelsen fandt sted i kantinen i eftermiddagspausen.

Jeg ved ikke hvad der udløste bemærkningen, da vores samtale havde drejet sig om andre ting, og da vi aldrig diskuterer religion. Bemærkningen, som omfattede alle medlemmer af min religion, var ukorrekt og fornærmende.

Jeg gjorde hr. Jones opmærksom på, at han sikkert ikke ville bryde sig om, hvis jeg kom med en lignende bemærkning om hans religion. Han svarede, at det ville ikke genere ham, da han ikke tilhørte nogen religion. Jeg svarede ham, at jeg respekterede hans ret til at have sine egne synspunkter, men at han også skulle respektere mine synspunkter. Her afsluttede han konversationen ved brat at gå sin vej. Han har siden nægtet at diskutere sagen og taler kun til mig hvis han er nødt til det, og han giver nu det arbejde, som jeg tidligere fik, til andre. Dette påvirker min indkomst og forringer min evne til at understøtte min familie, eftersom jeg bliver betalt efter det arbejde, jeg udfører.

Jeg skriver til Dem for at få hjælp. Religiøs diskriminering på arbejdspladsen er ikke kun ulovlig ifølge Grundloven, men også ifølge den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder og Helsingforsaftalerne. Artikel 18 i konventionen garanterer retten til religionsfrihed. Artikel 20 forbyder tilskyndelse til had mod en anden eller andre på grund af deres religion, race eller nationalitet. Helsingforsaftalerne fastslår, at "de deltagende stater vil anerkende og respektere den enkeltes frihed til at udøve og praktisere – alene eller i fællesskab med andre – sin religion eller tro og handle i overensstemmelse med hvad hans egen samvittighed byder ham".

Landet har ratificeret begge overenskomster. Hr. Jones, som repræsenterer deres departement (som er en del af regeringen), har derfor pligt til at overholde dem. Dette er ikke tilfældet i øjeblikket, og jeg mister mit arbejde udelukkende på grund af min religiøse tilknytning.

Jeg henvender mig til dem, fordi jeg ikke vil finde mig i at blive diskrimineret. Hr. Jones må som privatperson have en hvilken som helst anskuelse, han ønsker, om min religiøse overbevisning, men han har ingen ret til at nægte mig arbejde på grund af disse synspunkter – faktisk er det ulovligt for ham at gøre det.

Jeg ser frem til at høre fra dem, og jeg er sikker på, at De vil være i stand til at klare denne sag hurtigt, så det arbejde, som jeg tidligere modtog, igen vil blive givet til mig. Hvis De ønsker et møde med mig og hr. Jones, kommer jeg med glæde, da jeg ønsker denne konflikt løst.

Med venlig hilsen,
Franz Schmidt

** På dette punkt bør du skrive, hvordan bemærkningens ordlyd var, eller hvordan hændelsen foregik, så godt som du kan. Ellers er diskrimineringen måske ikke så tydelig og kan diskuteres.*

Anbefalinger FOR FREM TIDEN

Det blev bemærket i begyndelsen af denne pjece, at nationer, der har en forhistorie med religionsforfølgelse, vil være mere sandsynlige til at lade hånt om menneskerettighedslove, end lande som har stærke demokratiske traditioner med religiøs frihed og tolerance.

Ingen regering på Jordan respekterer alle borgerrettigheder samtidigt. Men, som vi har vist i kapitel 2, så gives talefrihed og religionsfrihed betydelig mere beskyttelse fra nogle europæiske regeringer end fra andre.

Selv ordene “religiøs frihed”, “kult” eller “sekt” betyder tilsyneladende forskellige ting afhængigt af regeringsembetsmandens nationalitet. Hvor tolerante og demokratisk indstillede embedsmænd indser, at en mands kult er en anden mands religion, så bruger visse landes politikere udtrykket fuldt bevidst om dets nedsættende og diskriminerende virkning.

Økonomiske interesser spiller også en rolle. En kirke, som har været etableret i århundreder i et land og som har rødder i dets politiske og økonomiske struktur, er ikke let at overtale til at opgive sit “religiøse monopol”. Dette er tydeligt at se i de igangværende forsøg på at introducere et sprog i de europæiske overenskomster der giver speciel anerkendelse til etablerede kirker. Selv om det tilsyneladende er uskadeligt, så kan man ikke give privilegier til nogen bestemte religioner uden samtidig at underminere hele grundlaget for religiøs frihed. Det åbner muligheden for diskriminering af enhver som ikke er medlem af den privilegerede eller anerkendte religion.

For frihedens skyld og for den enkeltes lykke, så må respekt for menneskerettighedsprincippet sejre. Vi har for ofte i dette århundrede været vidner til, at når talefrihed, frihed til egne meninger og religionsfrihed bliver tilsidesat, så tager det fat med fascisme, “etniske udrensninger” og anden ondskab.

Som FNs Særlige Rapportør i Religiøs Intolerance har rådet FNs Menneskerettighedskommission til i sin årlige rapport til FN vedrørende religiøs intolerance verden over, så ligger løsningen i

uddannelse. Skoler, som underviser i intolerance, vil frembringe en generation af intolerante ledere og et land som kun på overfladen følger menneskerettighedsprincipperne, mens de fortsætter med at forfølge enhver hvis religiøse overbevisninger og handlinger er forskellig fra dem, som flertallet har, eller som den tyranniske leder har dikteret.

Skoler og uddannelsesinstitutioner som aktivt støtter og underviser i principperne for religionsfrihed og forståelse vil uddanne fremtidige ledere som vil anvende principperne til fordel for alle mennesker.

Det bør derfor være målet for enhver, der har med menneskerettigheder at gøre, at opmuntre til at menneskerettigheder bliver taget op i skolen og på universitetet. Det bør være en del af grunduddannelsen for enhver.

En mere detaljeret beskrivelse af hvordan man kan opnå disse mål ligger ud over denne pjece. Men det er noget, som enhver kan gøre: Respektere andres rettigheder. Og, når man ser disse rettigheder blive tilsidesat, udtrykke sin misbilligelse. Gå ikke med til det. Husk at menneskerettighedsorganisationerne erklærede 1990'erne som tiåret for tolerance. Den ånd skal føre os ind i det næste årtusinde.

“Handling er det eneste middel mod ligegyldighed”, sagde Elie Weisel, da han modtog Nobels Fredspris i 1986. Han opfordrede til, at alle mennesker, som var bekymrede for menneskerettighederne, skulle protestere mod religionsforfølgelse og advarede om, at tavshed og laden stå til er den grobund som nærer undertrykkelse.

“Hvor som helst og når som helst mennesker lider og ydmyges, så vælg side. Neutralitet hjælper undertrykkeren aldrig den undertrykte. Tavshed opmuntrer bøddlen aldrig ofret”.

Disse kloge ord har aldrig været mere sande, end de er i dag.

Hvem man skal KONTAKTE:

Adresser på menneskerettighedsgrupper

United Nations Office of the High Commission for Human Rights
Palais des Nations
8-14 Avenue de la Paix
CH-1211 Geneve 10
Switzerland

Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR)
Krucza 36/Wspolna 6
00-522 Warsaw
Poland

The Rutherford Institute
P.O. Box 7482
Charlottesville, VA
22906, USA

Center for Studies on New Religions (CESNUR)
Via Bertola 86
10122 Torino, Italy

International Association for the Defense of Religious Liberty
Schosshaldenstrasse 17,
CH-3006 Bern,
Switzerland

International Helsinki Federation for Human Rights
Rummelhardtgasse 2/18
1090 Vienna
Austria

Church of Scientology European Human Rights and Public Affairs Office
61 rue du Prince Royal
1050 Brussels
Belgium

Council for Human Rights and Religious Freedom
41 rue de la Luzerne
1030 Brussels
Belgium

International Council of Community Churches Human Rights Office
16 rue de la Plage
5100 Namur
Belgium

International Institute for Social, Cultural and Religious Understanding
Rodovrej 53
2610 Rodovre
Denmark

Greek Helsinki Monitor
Constantinoupoleos 82
Athens, Greece

Ad Hoc Committee to Investigate Discrimination Against Religious and Ethnic Minorities in Germany
c/o Lord McNair
House of Lords
London SW1A 0PW
United Kingdom

Human Rights Without Frontiers
5 rue de la Presse
1000 Brussels
Belgium

Human Rights Watch
33 Islington High Street
London N1 9LH
United Kingdom

Human Rights Watch
15 rue Van Campenhout
1000 Brussels
Belgium

International Religious Liberty Association (IRLA)
12501 Old Columbia Pike
Silver Spring
Maryland 20904-6600
USA

Lift Every Voice Inc.
5337 Brynhurst Ave.
Los Angeles, CA 90043
USA

Muslim Women's League
3010 Wilshire Ave. Suite
519
Los Angeles, CA
90010 USA

Simon Wiesenthal Centre
European Office
64 Ave. Marceau
Paris 75008
France

The Tolerance Foundation
6 Gourguil St.
1000 Sofia
Bulgaria

Unity-and-Diversity World Council
5521 Grosvenor Blvd.
Los Angeles, CA 90066-
6915

Religious Freedom Foundation
Internet Address:
<http://www.tropicmall.com/rff>
E-mail: tkd@calweb.com

APPENDIKS

VERDENSERKLÆRINGEN OM MENNESKERETTIGHEDERNE (relevante uddrag)

Artikel 1

Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hinanden i en broderskabsånd.

Artikel 2

Enhver har krav på alle de rettigheder og friheder, som nævnes i denne erklæring, uden forskelsbehandling af nogen art, f.eks. på grund af race, farve, køn, sprog, religion, politisk eller anden anskuelse, national eller social oprindelse, formueforhold, fødsel eller anden samfundsmæssig stilling.

Der skal heller ikke gøres nogen forskel på grund af det lands eller områdes jurisdiktionsforhold eller politiske eller internationale stilling, til hvilket en person hører, hvad enten dette område, eller dets suverænitet på anden måde er begrænset.

Artikel 18

Enhver har ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed; denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller tro og frihed til enten alene eller i fællesskab med andre, offentligt eller privat, at give udtryk for sin religion eller tro gennem undervisning, udøvelse, gudsdyrkelse og overholdelse af religiøse forskrifter.

Artikel 19

Enhver har ret til menings- og ytringsfrihed; denne ret omfatter frihed til at hævde sin opfattelse uden indblanding og til at søge, modtage og meddele oplysning og tanker ved et

hvert som helst meddelelsesmiddel og uanset landgrænser.

Artikel 20

1. Alle har ret til under fredelige former frit at forsamles og danne foreninger.
2. Ingen kan tvinges til at være medlem af en forening.

Artikel 21

1. Enhver har ret til at deltage i sit lands styre enten direkte eller gennem frit valgte repræsentanter,
2. Enhver har ret til lige adgang til offentlige embeder og hverv i sit land.
3. Folkets vilje skal være grundlaget for regeringens myndighed; denne vilje skal tilkendes gennem periodiske og virkelige valg med almindelig og lige valgret og skal udøves gennem hemmelig afstemning eller tilsvarende frie afstemningsmåder.

Artikel 27

1. Enhver har ret til frit at deltage i samfundets kulturelle liv, til kunstudøvelse og til at blive delagtiggjort i videnskabens fremskridt og dens goder.
2. Enhver har ret til beskyttelse af de moralske og materielle interesser, der hidrører fra en hvilken som helst videnskabelig, litterær eller kunstnerisk frembringelse, som vedkommende har skabt.

INTERNATIONAL KONVENTION OM ØKONOMISKE, SOCIALE OG KULTURELLE RETTIGHEDER (relevante uddrag)

Af de lande, som er dækket i denne pjece, er ICESCR ratificeret af følgende lande: Østlig,

Belgien, Danmark, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Italien, Holland, Russiske Union, Spanien, Sverige, Schweiz og England.

Artikel 13

1. De i denne konvention deltagende stater anerkender enhver ret til uddannelse. De er enige om, at uddannelsen skal tage sigte på menneskets fulde personlige udvikling og erkendelse af dets værdighed samt på at styrke respekten for menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. De er endvidere enige om, at uddannelsen skal gøre det muligt for alle at gøre en nyttig indsats i et frit samfund, at medvirke til forståelse, fordragelighed og venskab mellem alle nationer og alle racegrupper, etnolokale grupper eller religiøse grupper, og at fremme De forenede Nationers arbejde for fredens opretholdelse.

INTERNATIONAL KONVENTION OM BORGERLIGE OG POLITISKE RETTIGHEDER (relevante uddrag)

Af de lande, som er dækket i denne pjece, er ICCPR ratificeret af følgende lande: Østlig, Belgien, Danmark, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Italien, Holland, Russiske Union, Spanien, Sverige, Schweiz og England.

Artikel 2

1. Enhver i denne konvention deltagende stat forpligter sig til at respektere og tilsikre alle personer, der befinder sig inden for dens område og er undergivet dens jurisdiktion, de i denne konvention anerkendte rettigheder uden forskelsbehandling af nogen art, herunder som følge af race, hudfarve, køn, sprog, religion,

politisk eller anden anskuelse, national eller social herkomst, formueforhold, fødsel eller anden stilling.

Artikel 18

1. Enhver har ret til tankefrihed, samvittighedsfrihed og religionsfrihed. Denne ret skal omfatte frihed til at bekende sig til eller antage en religion eller tro efter eget valg samt frihed til, alene eller sammen med andre, offentligt eller privat at give udtryk for sin religion eller tro ved gudsdyrkelse, udførelse af rituelle handlinger, overholdelse af religiøse sædvaner samt undervisning.

2. Ingen må underkastes tvang, der kan begrænse hans frihed til at bekende sig til eller antage en religion eller tro efter eget valg.

3. Friheden til at give udtryk for en religion eller tro må kun underkastes sådanne begrænsninger, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige af hensyn til den offentlige sikkerhed, orden, sundhed eller sædelighed eller andres grundlæggende rettigheder og friheder.

4. De i denne konvention deltagende stater forpligter sig til at respektere forældres og i givet fald værgers frihed til at sikre omsorg for deres børns religionsundervisning og moralske opdragelse i overensstemmelse med deres egen overbevisning.

Artikel 19

1. Enhver har ret til meningsfrihed uden indblanding.

2. Enhver har ret til ytringsfrihed; denne ret skal omfatte frihed til at søge, modtage og meddele oplysninger og tanker af enhver art uden hensyn til landegrænser, i mundtlig skriftlig eller trykt form, i form af kunst eller ved andre midler efter eget valg.

3. Udøvelsen af de ved denne artikels stk 2 hjemlede rettigheder medfører særlige forpligtelser og et særligt ansvar. Den kan derfor undergives visse begrænsninger, men dog kun sådanne som er hjemlet ved lov og er nødvendige;

a) af hensyn til respekten for andres rettigheder eller omdømme;

b) af hensyn til statens sikkerhed, den offentlige orden (ordre public), sundhed eller sædelighed.

Artikel 22

1. Enhver har ret til foreningsfrihed, herunder ret til at oprette og indmelde sig i fagforeninger til beskyttelse af sine interesser. (28)

2. Udøvelsen af denne ret må ikke underkastes andre begrænsninger end sådanne, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige sikkerhed, den offentlige orden (ordre public), beskyttelsen af den offentlige sundhed eller sædelighed eller beskyttelsen af andres ret og frihed. Denne artikel skal ikke være til hinder for at der pålægges medlemmer af de væbnede styrker og af politiet lovlige begrænsninger i deres udøvelse af denne ret.

Artikel 26

Alle mennesker er lige for loven og er berettigede til lovens ligelige beskyttelse uden nogen forskelsbehandling. I denne henseende skal loven forbyde enhver forskelsbehandling og sikre alle ligelig og effektiv beskyttelse imod forskelsbehandling af nogen grund, herunder race, hudfarve, køn, sprog, religion, politisk eller anden anskuelse, national eller social herkomst, formueforhold, fødsel eller anden stilling.

Artikel 27

I de stater, hvor der findes etniske, religiøse eller sproglige mindretal, må personer, der tilhører sådanne mindretal, ikke forholdes retten til i fællesskab med de øvrige medlemmer af deres gruppe at leve deres egen kultur, at erkende sig til og udøve deres egen religion eller at benytte deres eget sprog.

VALGFRI PROTOKOL TIL DEN INTERNATIONALE KONVENTION OM BORGERLIGE OG POLITISKE RETTIGHEDER (relevante uddrag)

Af de lande, som er dækket i denne pjece, er den frivillige protokol ratificeret af følgende lande: Østrig, Belgien, Danmark, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Italien, Holland, Russiske Union, Spanien og Sverige.

De stater, som er parter til denne protokol og som finder, at det for yderligere at fremme formålene med

konventionen om borgerlige og politiske rettigheder (herefter benævnt konventionen) og gennemførelsen af dens bestemmelser ville være formålstjenligt at gøre det muligt for den i medfør af konventionens afsnit IV oprettede menneskerettighedskomité (herefter benævnt komiteen) i overensstemmelse med denne protokol at modtage og behandle henvendelser fra enkeltpersoner, der hævder at være ofre for krænkelse af nogen af de i konventionen anførte rettigheder, er blevet enlige om følgende:

Artikel 1

En i konventionen deltagende stat, som tilslutter sig denne protokol, anerkender komiteens kompetence til at modtage og behandle henvendelser fra enkeltpersoner, som er undergivet dens jurisdiktion og som hævder at være ofre for krænkelse fra den pågældende deltagerstats side af nogen af de i konventionen nævnte rettigheder. Komiteen kan ikke modtage henvendelser, der vedrører en stat, som er deltager i konventionen, men ikke har tilsluttet sig denne protokol.

Artikel 2

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 1 kan enkeltpersoner, der hævder, at nogen af deres i konventionen opregnede rettigheder er blevet krænkede, og som har udtømt alle de retsmidler, der står til rådighed i deres hjemland, indgive en skriftlig henvendelse til behandling i komiteen.

Artikel 3

Komiteen skal afvise enhver henvendelse i henhold til denne protokol, når henvendelsen er anonym, eller når komiteen anser den for at være uforenelig med konventionens bestemmelser.

Artikel 4

1. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 3 skal komiteen gøre den deltagerstat, som hæves af krænkelse en bestemmelse i konventionen, bekendt med henvendelser, som komiteen modtager i henhold til denne protokol.

2. Inden seks måneder skal den pågældende stat tilstille komiteen en skriftlig redegørelse eller udtalelse, som belyser sagen og angiver de eventuelle foranstaltninger staten måtte have truffet.

Artikel 5

1. Komiteen skal behandle henvendelser, der modtages i henhold til denne protokol, under hensyntagen til alle skriftlige oplysninger, som klageren og den pågældende deltagerstat har stillet til dens rådighed.

2. Komiteen må ikke behandle en henvendelse fra en enkeltperson, medmindre den har sikret sig:

a) at samme sag ikke er genstand for behandling efter andre regler om international undersøgelse eller bilæggelse;

b) at den pågældende har udtømt alle de retsmidler, der står til rådighed i hjemlandet. Dette gælder dog ikke, hvor anvendelsen af retsmidlerne trækker urimeligt i langdrag.

3. Komiteen træder sammen for lukkede døre, når den behandler henvendelser i henhold til denne protokol.

4. Komiteen underretter den pågældende deltagerstat og klageren om sine synspunkter.

Artikel 6

Komiteen medtager i sin årlige beretning i henhold til konventionens artikel 45 en oversigt over sin virksomhed i henhold til denne protokol.

DEN EUROPÆISKE MENNESKERETTIGHEDSKONVENTION (relevante uddrag)

Denne konvention er ratificeret af alle de nationer, som er dækket i denne pjece.

Artikel 9

1. Enhver har ret til at tænke frit, til samvittigheds- og religionsfrihed; denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller overbevisning såvel som frihed til enten alene eller sammen med andre, offentligt eller privat at udøve sin religion eller overbevisning gennem gudstjeneste, undervisning, religiøse skikke og overholdelse af rituelle forskrifter.

2. Frihed til at lægge sin religion eller overbevisning for dagen skal kun kunne underkastes sådanne begrænsninger, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den offentlige sikkerhed, for at beskytte

offentlig orden, sundheden eller sædelighed eller for at beskytte andres ret og frihed.

Artikel 14

Nydelsen af de i denne konvention anerkendte rettigheder og friheder skal sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørighed til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold.

AFSLUTNINGSDOKUMENT FRA WIEN KONFERENCEN FOR ORGANISATIONEN FOR SIKKERHED OG SAMARBEJDE I EUROPA, MARTS 1989 (uddrag)

Det afsluttende dokument er blevet underskrevet og ratificeret af alle nationer som er dækket i denne pjece.

16. Med henblik på at sikre individets frihed til at bekende sig til og udøve religion eller tro vil de deltagende stater bl.a.

16.1 - træffe effektive foranstaltninger til at forhindre og fjerne diskrimination over for individer eller samfund på grund af religion eller tro i spørgsmål vedrørende anerkendelse, udøvelse og udnyttelse af menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder på alle områder af det borgerlige, politiske, økonomiske, sociale og kulturelle liv, samt til at sikre effektiv ligestilling mellem troende og ikke-troende;

16.2 - fremhjælpe en atmosfære af gensidig tolerance og respekt mellem troende fra forskellige trossamfund såvel som mellem troende og ikke-troende;

16.3 - efter disses anmodning tilstå trossamfund, der undøve eller er beredt til at udøve deres tro inden for de forfatningsmæssige rammer i deres stater, anerkendelse af den status, der er tilskrevet dem i deres respektive lande;

16.4 - respektere disse religiøse trossamfunds ret til

- at etablere og opretholde frit tilgængelige steder for andagtsudøvelse eller forsamling,

- at organisere sig i overensstemmelse med deres egen hierarkiske og institutionelle struktur,

- at udvælge, udnævne og udskifte deres personale i overensstemmelse med deres respektive behov og regler såvel som med enhver frivilligt accepteret ordning mellem dem og deres stat,

- at anmode om og modtage frivillige økonomiske og andre bidrag;

16.5 - optage samråd med religiøse trosretninger, institutioner og organisationer med henblik på at opnå en bedre forståelse af de krav, som religionsfriheden indebærer.

16.6 - respektere enhvers ret til, individuelt eller sammen med andre, at give og modtage religionsundervisning på et sprog efter hans eget valg;

16.7 - i denne sammenhæng respektere bl.a. forældres frihed til at sikre deres børns religiøse og moralske opdragelse i overensstemmelse med deres egen overbevisning;

16.8 - tillade uddannelse af religiøst personale i passende institutioner;

16.9 - respektere individuelle troendes og trossamfunds ret til at anskaffe, besidde og benytte hellige bøger, religiøse publikationer på det sprog efter eget valg samt andre genstande eller materialer, der er knyttet til udøvelsen af religion eller tro;

16.10 - tillade religiøse trosretninger, institutioner og organisationer at fremstille, indføre og udbrede religiøse publikationer og materialer;

16.11 - velvilligt overveje religiøse trossamfunds interesse i at deltage i den offentlige dialog, herunder gennem massemedierne.

17. De deltagende stater anerkender, at udøvelsen af de ovennævnte rettigheder angående religions- eller trosfrihed kun kan undergives sådanne begrænsninger, som er fastlagt ved lov, og som er i overensstemmelse med deres folkeretlige eller andre internationale forpligtelser. De vil i deres love og bestemmelser samt i anvendelsen heraf sikre den fulde og effektive udøvelse af tanke-, samvittigheds-, religions-, eller trosfrihed.

